

LETO V – ŠT. 2(12)
24. MAJ 1973

GLASILO
SALEZIJANSKE
DRUŽINE

SALEZIJANSKI
VESTNIK

VSEBINA

Treba je reči, da	2
Don Bosko in poklici	3
Starši in sinovi	4
Salezijanci in katehizacija	5
Skrb za duhovne poklice	8
Dan skupnosti v Želimljem	11
Don Boškovo vzgojno poslanstvo ..	12
Hčere Marije Pomočnice o sebi	14
Leto misijonske obnove	16
Naši misijonarci	19
Zlatomašnik misijonar Jožef Kerec ..	20
Zbogom, Franc Skuhala	23
Ali ga poznate?	24

Treba je reči

da!

Vsaka pomlad je vabeča in razveseljujoča, a nikogar v jedru ne zadovolji. Vse, kar živi, je poklicano, da obrodi sad, pomlad pa je komaj začetek življenja. To pa ne pomeni, da ni važna. Nasprotno, brezpogojno je nujna! Pomlad je čas usmerjanja, odločanja, načrtovanja, izbiranja in trdega dela. Kdor bi to zanemarjal, se ne more veseliti jeseni.

Cerkev je nosilka in delilka Življenja, zato je blizu človeku. Pomlad tega Življenja je pravzaprav deviško čista Žena in ljubeča Mati. Ona je prva znanilka radostne jeseni Kristusovega odrešenja. Novo življenje se je začelo z njenim brezmadežnim rojstvom. Da smo postali deležni sadov odrešenja, se je morala Marija – ta božja pomlad – večkrat odločati. Ko je privolila v materinstvo, so bile njene besede: „Glej, dekla sem Gospodova...“, ko jo je Kristus izenačil z drugimi „Kdo je moja mati in kdo so moji bratje“, je sprejela vlogo vernice, ko je stala pod križem in potem držala v naročju mrtvega sina, je privolila v odrešenje sveta po krvi svojega Sina.

Če smo nekoč Marijo občudovali v njenem nebeškem sijaju, kot kraljico angelov, kraljico nebes in zemlje, nas danes očara njena doslednost pri izbiri življenjskega poslanstva. Njen „zgodí se“ bo odmeval skozi vso zgodovino, ker se od njenega sadu vsi hranimo.

Prav zato je Cerkev najlepši mesec pomladi izročila pod Marijino varstvo, da nas ne bi pomlad naredila brezskrbne, neprizadevne in neprizadete ali lahkožive zaradi dobrikajočega se sonca in božajočega vetra. Hkrati je vsaka pomlad odločitev. Vsakdo se enkrat v življenju odloča za življenjsko poslanstvo. Marija nas v svoji nedotaknjeni lepoti in materinski prikupljivosti vabi, da z odločnostjo izgovorimo svoj „da“ božjemu klicu. Prav zato jo opravičeno kličemo POMOČ KRISTJANOV. Za kristjana je življenjski poklic nekaj svetega, ker bo v njem izvršil od Boga namenjeno poslanstvo. Cerkev pa rada misli tudi na tisti poklic, ki bo, kakor Marijin, ves v službi Kristusa in odrešenja.

S. H.

Odgovarja in ureja dr. Stanis Kahne. Opremil Ivan Kogovšek. Izdajajo „Knjižnice“, Ljubljana-Rakovnik.

Tisk: KZ Dobropolje

UREDNIKOVA BESEDA

Pred vami je nova številka Salezijanskega vestnika. Je zares nova, tako po zunanji obliki, kakor po notranji zamisli. Govori namreč predvsem o duhovnih poklicih. Hvaležni vam bomo za vaše vtise in mnenja

dr. Stanis Kahne

DON BOSKO

o poklici

POMANJKANJE POKLICEV V DON BOSKOVIH ČASIH

Salezijanski zgodovinar Janez Lemoyno podrobno opisuje krizo duhovniških in redovniških poklicev v don Boskovem času, ki se je še prav posebno čutila od leta 1848 dalje. Protiverska vzgoja in cerkvi sovražno vzdušje sta vodila mladinc v moralni propad. Javno napadanje duhovnikov, redovnikov in cerkvene oblasti po časopisih, nadzorstvo civilne oblasti nad dušnimi pastirji in mnoge druge sovražne dejavnosti proti Cerkvi so povzročile potrtost in malodušje celo v vrstah dobrih vernikov. Število kandidatov za semenišča in redovne družine je v kratkem času izredno padlo. V nekaterih škofijah semenišč niso imeli, drugje so pa mnogi študentje zapuščali semenišča, tako da so se ta skoraj izpraznila. Kot primer naj nam služi leto 1852, ko je blaženi Mihael Rua prejel duhovniško obleko. V Turinu je bilo tedaj komaj 17 semeniščnikov. V prvem letniku filozofije je imel don Rua le dva tovariša, naslednje leto pa samo enega.

DON BOSKOV TRUD ZA POKLICE

Nekdo je zapisal, da je don Bosko stalno živel „pod pritiskom sv. Duha“. Ta božji pritisk je deloval nanj gotovo v zvezi s poklici. Čutil je, da mu je Bog zaupal zelo važno poslanstvo na tem področju. V tako težkih razmerah se je ves trud za poklice mnogim zdel, človeško gledano, zastoj. A don Bosko nikoli ni izgubil poguma. Povezoval se je s škofi, župniki, sotrudniki, da so skupaj iskali kandidate za semenišča in redovne družine ter jim nudili duhovno in ekonomsko pomoč. Tem fantom je na stežaj odprl vrata svojega Oratorija. Ko se je pa ta napolnil, je nagovoril kanonika Anglesija, da je tudi on v svojo ustanovo Male hiše božje Previdnosti sprejemal kandidate za duhovniški in redovniški poklic. Bil je izredno iznajdljiv in goreč v apostolatu za poklice. In kar drugi vatikanski zbor priporoča v zvezi s poklici, je don Bosko izvrševal v polni meri. V pridigah, katehezi, večernih govorih in tisku je zgovorno pojasnjeval potrebe krajevne in vesoljne Cerkve ter v svetlo luč postavljaj smisel in odličnost duhovniškega in redovniškega poslanstva. Z naravnim čutom za mladinsko psihologijo je znal z besedo, predvsem pa s pričevanjem svojega življenja pokazati na

velikonočni značaj tega poslanstva in prepričati mlade, da je na tej poti s križem združeno tudi veliko veselja in da je prav v teh poklicih mogoče dati Kristusu največje pričevanje ljubezni.

NAJVEČ POKLICEV IZ PREPOSTIH DRUŽIN

Don Bosko ni zavrnil nobenega poklica. A po daljši izkušnji je uvidel, da je najlažje najti poklice v preprostih družinah. Leta 1875 je te svoje skušnje zaupal salezijanskim sotrudnikom. Priporočil jim je, naj iščejo poklice za duhovniške in redovniške vrste v preprostih družinah. Bogate in visoko socialno stoječe družine so namreč navadno močno prežete s posvetnim duhom, ki se ga žal hitro naužijejo tudi njihovi otroci. In ko ti pridejo v semenišča, kmalu opustijo vsako misel in željo po poklicu. V preprostih družinah je čut za žrtve, odpovedi in duhovne vrednote večji, zato je tudi čut za krščansko odgovornost v njihovih otrocih bolj živ.

DON BOSKOVI SINOVİ DANES IN NJIHOV APOSTOLAT ZA POKLICE

Zadnji salezijanski vrhovni občni zbor je zelo resno pretresel problem poklicev v Cerkvī in v salezijanski družini. Kar v 25 členih svojih zaključnih dokumentov govori o tem perečem vprašanju. Tudi v novih konstitucijah in pravilniku je jasno povedano, da je med nameni naše družbe tudi posebna skrb za doraščajoče in mladostnike, ki kažejo kako znamenje duhovniškega ali redovniškega poklica. Vrhovni občni zbor izjavlja, da naši časi niso manj težki, kakor so bili don Boskovi, in da našo dobo kakor don Boskovo pretresajo globoke spremembe. Priporoča nam salezijancem in salezijanskim sotrudnikom, naj bo v teh težkih razmerah Cerkve in družbe ena od naših osnovnih pastoralnih prizadevanj oblikovanje apostolov, tako laikov kakor duhovnikov in redovnikov. Vsekakor moramo ohraniti to našo značilno potezo in si kakor don Bosko prizadevati, da bo zraslo mnogo poklicev za naše ustanove, za škofije in za druge redovne družine. In če čutimo pomanjkanje poklicev, je to jasen znak, zatrjujejo dokumenti našega občnega zbora, da nismo pomagali mladim odkriti njihove krščanske odgovornosti.

Starši / sinovi

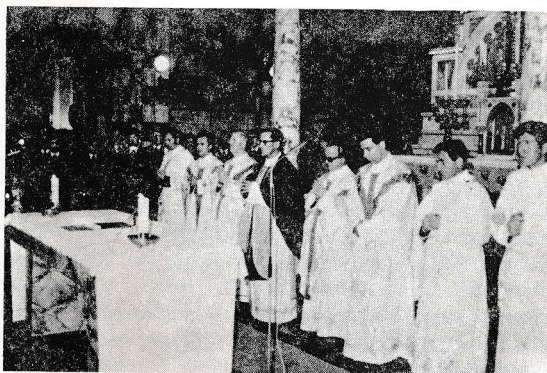
Nekaj posebnega je, ko se srečajo starši s sinovi, ki so jih izročili službi evangelija, ne da bi kaj od tega pričakovali.

Že jeseni tega šolskega leta smo se menili, da bi ob priložnosti povabili svoje starše. Pozneje smo določili 18. marec – nedeljo. Takoj po izbranem datumu smo se začeli temeljito pripravljati.

Spomladansko sonce je pošiljalo prve žarke čez Golovec, ko so nekateri že hiteli na avtobusno postajo, da pričakajo svoje domače. Ko smo se tokrat spuščali po Rakovniški ulici, je bilo drugačno razpoloženje, ko takrat, kadar hitimo na predavanja ali izpite. To ni bilo niti tisto razpoloženje, ko se sin vrne na očetov-materin dom. Bilo je nekaj posebnega. V vsakem je žarelo neko nevsakdanje razpoloženje, občutek blaženosti, saj nas ni ločila želja po bogastvu, ampak Kristus, da bi bili lahko še bliže drug drugemu. Od devetih do pol dvanajstih smo se spoznavali in med seboj povezovali kot darovalci enega samega daru. Bogoslovci smo ta dan doživeli kot nekaj enkratnega, naši starši pa nedvomno še veliko več.

Pol dvanajsta ura nas je združila ob skupni daritveni mizi. Evharistično bogoslužje je bila najbolj doživeta točka dneva; posebej še zato, ker je bilo sodelovanje zelo pisano. Čeprav smo vsi skupno sodelovali, so vendar liturgijo poživile solo točke, bodisi s strani rakovniške družine, bodisi s strani staršev ali sorodnikov. Mati enega bogoslovca je z materinsko zavzetostjo izrazila prošnjo za vztrajnost bogoslovcev. Božja beseda, ki so jo prebrali starši, je bila bolj zgovorna.

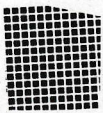
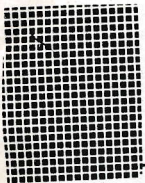
Po daritvi nas je že čakalo kosilo. Ob zabavnem in koristnem sporedu smo morali kar hitro pospravljati vse, kar je prihajalo na mizo, kajti čas je ta dan drvel z neznansko hitrostjo. Komaj je naš ansambel zaigral in zapel nekaj zabavnih in kajpada tudi narodnih, že smo morali nehati veseli del sporeda. V nekaj trenutkih smo obednico spremenili v gledališko dvorano. Rakovniška župnijska mladina je bila pripravljena za nastop. Izvajali so dramo: Rdeč šopek iz pomendranega cvetja.

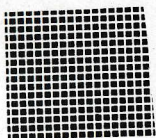
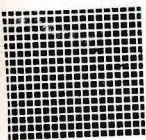
V prijetnem vzdušju in z novo klico zaupanja ter poglobljeno vero v svoje sinove so starši zapuščali „dom veselja in razigranosti, pa tudi resnosti“, kot so sami pribili ob slovesu. Zopet so zaorali novo brazdo v vsakdanje življenje kristjana, vendar z večjo vero in novim zaupanjem. Prepričani smo, da jih ne bomo razočarali.

Št. K.

in katehizacija

SALEZIJANCI

Februarja letos se je končal triletni katehetski tečaj na Mirenskem gradu pri Novi Gorici. Tudi salezijanci so sodelovali pri tem vseslovenskem obnovitvenem dejanju. Med kateheti je tečaj zbudil živo zanimanje, ker je posegel na vsa področja krščanskega življenja. Nekatera vprašanja so še posebej važna in salezijanska družina bo morala nanje odgovoriti. K temu naj pomaga tudi pogovor s strokovnim vodjem katehetskega tečaja, profesorjem pedagogike in katehetike na ljubljanski teološki fakulteti, dr. Valterjem Dermotom.

PRVA ŠESTLETKA

– Vi se kot izvedenec za katehezo zelo zavzimate za obnovo katehizacije pri nas. Čemu tako poudarjate važnost kateheze?

Pripravili smo številko CERKVE V SEDANJEM SVETU, ki govori o novem učnem načrtu. Zbrali smo vse naše strokovnjake, da bi pokazali, kako se je svet spremenil in da zahteva novo oznanjevanje. Novo oznanjevanje pa zahteva od nas nov katehetski koncept, nove metode in še posebej nove katehete. To je pokoncilsko ravnanje in delovanje. Tisti, ki koncil razume, se mora za to zavzeti. Po obnovi ne kliče samo katehizacija, ampak vsa področja krščanskega življenja. Ker delam na področju katehizacije, skušam uresničiti tisto, kar je potrebno, da ne zamre ideja koncila. Poleg tega sem profesor katehetike, to je enega dela oznanjevanja in čutim dolžnost, da bi naše bodoče duhovnike pripravili za dobre katehete in dobre oznanjevalce.

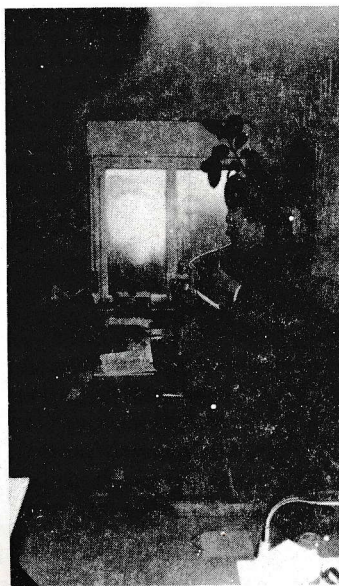
Moramo pa gledati tudi na salezijansko izročilo in nalogo. Med glavnimi novostmi, ki jih je Družba sprejela na dvajsetem občnem zboru, ki je bil obnovitvenega značaja, je prav poudarek na tem, naj bi bili salezijanci močna udarna sila, ki bi pomagala Cerkvi, da se reši sedanje krize in začne novo življenje. Na našem slovenskem inspektorialnem zboru smo izbrali za obliko redovniške obnove prav katehizacijo. Naša naloga v teh šestih letih je obnova katehizacije. Zdi se mi, da nekateri na to pozabljajo. Pozabljamo celo, da je sploh bil koncil, ki je Cerkvi pokazal celo vrsto novih položajev, možnosti in poti.

Drugo: po inspektorialnem zboru se premočno zavedamo, da gre za biti ali ne biti. Če hočemo čez sto let salezijanci še živeti, moramo

nekaj novega napraviti, storiti nekaj korenitih korakov, drugače se zapisujemo smrti. Naše okoliščine so več kot izredne. Vendar imamo salezijanci posebno sposobnost za prilagojevanje, ki smo jo dobili pri delu z mladino. Zdi se mi, da smo se kar dobro prilagodili, mislim pa, da se naše moči izgublajo v bistveno nevažnih vprašanjih. Vse moči bi morali usmeriti v katehizacijo.

– Omenili ste važnost prilagojevanja. Ta namen je imel tudi katehetski tečaj na Mirenskem gradu. Koliko so pri tem sodelovali salezijanci?

Triletni katehetski tečaj je ideja župnika Franca Godničiča, ki je bil takrat še član medškofijskega katehetskega sveta (MKS). Ko smo videli, da je ta predlog zainteresiral katehete, smo ga uresničili.

Samo po sebi je razumljivo, da bi morali salezijanci voditi katehetsko gibanje, ne da bi drugim pamet solili, ampak, da bi bili na čelu tega obnovitvenega gibanja. Zdaj moramo reči, da smo zainteresirali nekatere bogoslovce, ki so prišli na tečaj in sodelovali kljub precejšnjim težavam, ker so imeli istočasno izpite. Seznanjali so se z vso katehetsko problematiko in tudi zelo pridno pomagali pri sekundarnih opravilih. V tem pogledu so veliko napravili. Seveda nas ta pomoč veseli, vendar to še ni zadosti. Potrebno bi bilo, da bi se temu gibanju pridružili naši najsposobnejši sobratje, če bi hoteli uresničiti našo obnovo. Žal je bilo navzočih le nekaj mladih kaplanov in okoli deset bogoslovcev; zato smemo upati, da se bo komaj čez deset let premaknilo na boljše. Rekli pa smo, da bi morali takoj začeti. V teh prvih šestih letih bi morali vsaj nekaj uresničiti.

– Gre torej za preveliko odsotnost duhovnikov?

Da! Gre za tiste, ki so danes pri polni življenjski moči. Ne bom navajal imen. Ti sobratje se držijo zelo daleč, čeprav smo na inspektorialnem kapitulju sklenili, da bo katehizacija glavna smer naše obnove.

— Po kakem ključu ste izbirali predavatelje? A ste upoštevali želje katehetov, ali je načrtoval MKS ali ste bili za to delo določeni Vi?

Ločiti moramo organizacijski del tečaja, ki ga je vodil Albert Metlikovec, župnik v Ajdovščini in pa strokovni ali znanstveni del, tega sem vodil jaz. MKS me je povabil, naj bi predložil načrt za triletni tečaj. Predlogo smo potem skupaj obravnavali na dveh sejah in na osnovi pripomb naredili dokončen načrt. Poleg tega smo imeli načrt še za vsako leto posebej. Predlagal sem navadno jaz, ostali pa so pregledali in odobrili. Torej, idejna plat je bila v moji skrbi, izvedba le-tega pa celotnega sveta. Lahko pa rečem, da smo bili v vseh stvareh vedno edini.

KRIK NEZAVAROVANOSTI

— Vi ste tudi vsako leto predavali. Letos, ker je bil tečaj posvečen katehizaciji otrok, ste govorili o verski in nravni vzgoji. Ali bi hoteli najprej povedati nekaj o vlogi katehizacije otrok in odgovornosti staršev, ker ste prav o tem predavali s takim navdušenjem?

Ne gre za nikakršno navdušenje, ampak za povsem nove uvide iz sociološkega in globinsko psihološkega vidika. Dodati moramo še eksistencialno filozofijo. To so tri moderne znanosti. Globinska psihologija je odkrila čisto nove poglede na otrokovo razvojno dobo. Rad bi pa poudaril, da ne gre za splošno razvojno psihologijo. Globinska psihologija je nastala v začetku tega stoletja in se je dokončno izoblikovala komaj po drugi svetovni vojni. Njen obstoj šteje približno petdeset let. Toliko je tudi potrebno, da pride neko znanstveno dognanje v prakso. Psihoanaliza je prišla k nam iz Amerike, čeprav se je „rodila“ v Evropi. Zahvaljujoč tej psihologiji imamo povsem nova spoznanja o otroku. Zdaj vemo, da so vse osnovne človeške države odvisne od

prvih treh oziroma petih let življenja. Po teh uvidih, ki so brez dvoma resnični, moramo preoblikovati našo katehezo.

Važen je tudi sociološki vidik. Sociologija se je oblikovala v Franciji in Nemčiji. K nam je prišla preoblikovana po drugi svetovni vojni. Nudi celo vrsto novih dognanj. Sociologija govori o družbi in otrok odrasča v družbi, to je v družini.

Pokoncilska Cerkev je predvsem skupnostno usmerjena. Če hočemo krščansko zaživeti, moramo ustvariti pristna občestva. V zadnjih letih smo spoznali odločilnost sociologije, zato jo moramo vnesti tudi v našo katehezo.

OTROCI BREZ MATER

— Pri svojih predavanjih zelo poudarjate pomembnost matere. Kaj bi rekli prav na osnovi psihologije, sociologije in eksistencialne filozofije o vlogi matere?

Ko govorimo o vlogi matere, je zelo važna eksistencialna filozofija. Nastala je na začetku preteklega stoletja in potem zelo počasi prodirala. Deset let po drugi svetovni vojni je bila vodilna filozofija. Danes ni več, zamenjal jo je strukturalizem. Za nas katehete so važna dejstva, ki jih je pokazal eksistencializem.

Medtem ko odrasli svoj bivanjski položaj zavestno sprejema, ga otrok zelo tragično doživlja. Otrok je bitje, ki je smrtno ogroženo. Če ob otroku ni odrasle osebe, ki bi hotela otroka z vso močjo zavarovati, se otrok čuti stalno ogroženega, nezavarovanega in je ta nezavarovanost eno od najhujših doživetih, ki jih lahko ima. Otrok, ki ne čuti zavarovanosti, je stalen mučenec, stalno izpostavljen najgroznejšim doživetjem.

Prvo leto je otrok še popolnoma odvisen od matere. Mora mu dati razumeti, da je z njim, da ga hoče varovati pred nevarnostjo. Če je kdo z otrokom, potem lepo preživi prvo leto življenja. Če pa otrok nima take osebe, potem je gotovo za vse življenje njegova rast pokvarjena, ne more se več popraviti, ker je v korenini ogrožen in je doživljal namesto sreče in zadovoljstva grozo in strah. Ta oseba naj bi bila mati. Do šestega meseca mora biti z otrokom predvsem zaradi zavarovanosti, potem pa zaradi verske vzgoje. Otrok dobi iz občutka zavarovanosti celo vrsto izkušenj o ljubezni. In kaj je krščanstvo, če ne ljubezen do Boga in bližnjega? Otrok, bodoči kristjan, mora ljubezen najprej doživeti, izkusiti, ne smemo ga najprej z besedami učiti, kaj je krščanstvo. To lahko najlepše doživi ob starših. Če pa otrok še vidi, kako oče in mati, ki se med seboj ljubita, cenita še neko Tretjo

Salezijanec v svetu je tisti, ki kot kristjan laik ali duhovnik, ne da bi bil vezan z redovnimi zaobljubami, uresničuje poklic svoje lastne svetosti. Po svojih močeh si prizadeva za apostolat med mladino v duhu svetega Janeza Boska in se vključuje v službo lokalni Cerkvi, sam pa je povezan s celo salezijansko družino.

SOTRUDNIKI, postanite salezijanci v svetu. Kot elita, ki vas pošilja don Bosko v svet, se vključite v lokalno Cerkev. Da boste kos svoji nalogi, se morate kot laiki oblikovati in poglobljati v svoje poslanstvo, zato se bodo za vas prirejela srečanja, duhovne vaje ipd. — Že smo začeli z duhovnimi vajami; to je trenutno najprimernejša oblika za vašo poglobitev. Oglasite se s predlogi, nasveti in idejami!

osebo v družini in jo molita, potem tudi otrok sam po identifikaciji ali posnemanju preide do verskih občutij in skuša tako tudi sam živeti.

Istočasno se začne tudi moralna vzgoja. Otrok je bitje, ki mora delati in se udeleževati. Toda otrok še ne ve, kaj sme delati, kaj je dobro in kaj slabo. Zato mora imeti ob sebi vedno neko osebo, ki mu pravi: To naredi tako, tega pa ne smeš storiti. Otrok še ne razume, zakaj naj tako dela. On je na mater še čustveno navezan in bi zanjo vse storil. Tako dobi v dveh ali treh letih vrsto delovnih navad, iz katerih se potem razvijejo kreposti, ki krasijo zrelo krščansko osebnost. Seveda mora imeti otrok vseskozi isto vzgojiteljico, in to je mati. Vedno bolj uvidevamo, da mora biti mati vsaj tri ali štiri leta stalno ob otroku. Kajpada nastane tukaj velik ekonomski problem. Mladi zakonci potrebujejo denar in so komaj na začetku svoje kariere, vendar bi morale biti matere toliko pogumne, da bi prva štiri leta ostale stalno ob otrokih. V tem času naj bi oče poleg svoje redne službe našel še kako drugo delo, da bi lahko vzdrževal družino. Pri katezezi bi morali zelo poudariti, da si zaročenci že pred poroko oskrbijo stanovanje, pohištvo ali celo kaj prištedijo, da bi bila lahko potem mati brez službe. Če hočemo otroke vzgajati, povzročamo veliko škodo pri človeški, moralni in religiozni rasti otrok. Matere bi morale ostati pri svojih otrocih zato, da jih zavarujejo, naučijo ljubiti in to ljubezen prenesejo na Boga, potem pa pokažejo, kaj je dobro, kaj slabo in tako oblikujejo otrokovo vest.

OČETJE SO SE UMAKNILI

— Prej ste omenili, da mora krščanstvo danes zaživeti v skupnostih. Taka skupnost je tudi družina. V družini pa je oče. Kdaj in kako pa on prevzame vzgojiteljsko vlogo?

Tukaj sta dve vprašanji. Najprej družbeni vidik krščanske vzgoje in vloga očeta pri vzgoji. Odgovoril bom na drugo vprašanje.

Reči moramo, da ni mati tista, ki vzgaja, da ni oče tisti, ki vzgaja, ampak oba skupaj. Oba sta dala otroku življenje, čeprav na zelo različen način; tako tudi pri vzgoji oba sodelujeta, vendar na dokaj svojevrsten način.

Prvih sedem let ima glavni vzgojni vpliv mati. To pa ne pomeni, da oče ne sodeluje. Oče stoji za materjo, mati se v vseh stvareh pogovori z možem in otrok mora čutiti, da za vsem, kar dela mati, stoji oče. Oče ne more opraviti vseh intimnih stvari v prvih dveh letih otrokovega življenja. Mati je veliko bolj čustveno in bivanjsko usmerjena in to je nujno potrebno za otrokovo občutje zavarovanosti. Mati pa ne more zavarovana in čustveno uravnovešena, če ni za njo moža, ki bi ji vsak dan skazal ljubezen. Naloga obeh je, da skupaj najdeta vzgojna načela in jih enotno zastopata.

V sedmem letu se položaj spremeni. Otrok se hoče ločiti od družine in zrasti v skupnost: najprej v razredno skupnost (1. in 2. razred), v tovarišijo (3. in 4. razred). V 6. razredu se začne puberteta. Otrok ne mara več tovarišije, ampak želi prijateljev. Za otroka je družina vedno zadnje zatočišče, odkoder gre na svoje izvide, „potovanja“. Družina je nekaka baza za otroka, kjer dobiva hrano, stanovanje in dom. Mora pa priti v družbo. Ta doba je zelo pomembna, oče in mati imata v tem času posebno nalogo.

V puberteti je čas pogovora, ki je za pravičen razvoj nujno potreben. Oče bi moral biti sposoben, da bi se z otrokom pogovarjal o vseh življenjskih vprašanjih. Mi mislimo, da mora verouk rešiti vsa verska vprašanja. Pa ni res, očetje bi morali biti zadostno versko izobraženi, da bi bili kos tej nalogi. Žal naši očetje niso pripravljeni za to.

V drugem delu otrokovega življenja je očetova vloga nenadomestljiva. Pomagati mu mora tudi mati, kajpada bolj po čustveni plati. Oče mora z razumskimi utemeljitvami zadostiti vprašanjem pubertetnika.

Tako bi se otrok pri petnajstih letih lahko pri birni zrelo odločal za krščanstvo.

GRADITELJI DOMOV

— Področje dela je ogromno tudi na samem katehetskem polju. Kje naj salezijanci zastavimo svoje delo. Salezijanci smo poklicani predvsem za vzgojo mladine; kaj pa delo z mladimi starši?

Vsekakor smo poklicani k delu za zapuščeno mladino. Danes je zapuščena mladina tista, ki nima staršev. Vedno manj je staršev, ki bi se zavzemali za vzgojo otrok. Koliko žensk je zaposlenih! Otroci po nekaj mesecih življenja že nimajo več staršev. To so praktično zapuščeni otroci, ker nimajo osnovnih pogojev za rast. Danes je veliko več zapuščene mladine, kakor nekoč. Poleg tega, očetje so enostavno zapustili vzgojo. Ko so videli, da se mladi upirajo, so jih pustili same. Salezijanci imamo danes mnogo večje polje dela, kakor v začetku naše družbe. Naš salezijanski poklic pa je danes bolj aktualen kot nekoč. Tega se mnogi ne zavedajo in se sprašujejo o identiteti. Kajpada so se okoliščine spremenile in moramo današnji mladini „dati“ današnjo družino. To naj bi bilo naše veliko apostolsko poslanstvo v tem času.

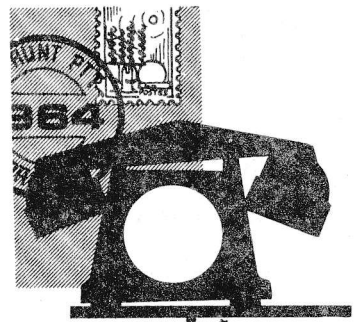
Rekel sem, da so prva štiri leta najbolj učinkovita za versko vzgojo. Salezijanci ne bomo smeli ta leta pustiti vnevar. Zato se bomo zavzeli predvsem za delo s starši. Torej: zlasti mater, mora biti v ospredju naše kateheze.

Iz pogovora, ki se je še precej časa nadaljeval, bi lahko še veliko razbrali. V vsem odseva velika potreba, da se velika salezijanska družina: salezijanci, hčere Marije pomočnice in sotrudniki, čim tesneje med seboj povežejo, zaživi don Boskov apostolski duh in v medsebojni pomoči in sodelovanju zavzeto odgovori na kriče potrebe porajajočega se novega sveta.

S. H.

BIVŠI GOJENCI, don Bosko vas pozdravlja, vas posebej ljubi, na vas računa; želi, da v njegovem duhu, ki ste ga dobili v salezijanskih zavodih, ostanete povezani z njegovimi sinovi. V don Boskovem duhu delajte za vzgojo mladine tam, kjer danes živite. — Oglasite se, da bomo vedeli, kje živite. Pošljite predloge in želje, da se srečamo, poglobljamo za delo v laičnem apostolatu med mladino. Ob srečanju z vami čutimo, da želite v don Boskovem duhu delati, naša dolžnost pa je, da vam pomagamo pri tem, ker don Bosko mora z vami živeti.

Oglasite se, in z vsemi predlogi in željami pišite na naslov

Janko Novak,
Rakovniška 6
61000 LJUBLJANA

SKRBE za DUHOVNE POKLICE

„Pastir in varuh naših duš je svojo Cerkev tako ustanovil, da bi ljudstvo, ki ga je izvolil in pridobil z lastno krvjo, imelo do konca sveta svoje duhovnike in da ne bi bili kristjani kdaj ovce brez pastirja, ker je torej za tistega, ki ladjo vozi in za tiste, ki se na njej vozijo, položaj skupen, je treba zategadelj dobro poučiti, da je njegova dolžnost pomagati na različne načine, z nenehno molitvijo in prav tako z drugimi sredstvi, ki so na voljo, da bo imela Cerkev vedno toliko duhovnikov, kolikor jih potrebuje za spolnitev svojega božjega poslanstva“ (D 11).

„Celotno krščansko občestvo ima dolžnost skrbeti za poklice, kar naj dosega predvsem s popolnim KRŠČANSKIM ŽIVLJENJEM“ (B 2).

Koncilski odlok o službi in življenju duhovnikov povsem jasno poudarja, da moramo vsi kristjani skrbeti za duhovniške, redovniške in misijonske poklice.

KAJ PRAVZAPRAV JE DUHOVNIŠKI POKLIC?

O tem so se že mnogi razpisali. Nekateri so mnenja, da v fantu, ki se odloča za duhovniški ali redovniški poklic, mora biti nekaj mističnega, neka skrivnostna nuja, ki ga primora, da vstopi v duhovniške ali redovniške vrste. Drugi menijo: božji glas je jasen. Torej telefonski klic . . . tu ni kaj dvomiti. Bog kliče na izreden način, menijo zopet drugi. Včasih je to res, na splošno pa ne drži. Koncilski odlok o Duhovnikih nas postreže s prepričljivejšimi merili za redno presojanje duhovniškega poklica:

„Ne smemo pričakovati, kakor da naj bi klic Gospoda, ki kliče, prišel na kakšen izreden način do ušes bodočega duhovnika. Vse bolj je treba ta klic spoznati in presoditi iz znamenj, po katerih se vsak dan pametnim kristjanom razodeva volja božja; ta znamenja naj duhovniki pazljivo opazuje“ (D 11).

KATERA SO TA ZNAMENJA?

1. Umska zmožnost za študij. Kdor teško študira, ga verjetno Bog ne kliče. Kaj naj potem rečemo za župnika Vianneyja? poreče kdo. Vianney je s pristno in globoko svetostjo nadomestil vse, kar je manjkalo njegovim umskim zmožnostim. Zdrava razsodnost in pridnost ob povprečni nadarjenosti so v tem smislu zadovoljiva znamenja poklicanosti.

2. Moralna gotovost, da je zmožen nesebične ljubezni do Boga in bližnjega. Ta ustvarja odprtost, ki je zelo pomembna. Poklic fanta, ki je zaprt vase, je močno vprašljiv.

3. Imeti mora pravi namen, veselje do poklica, nagnjenje k njemu, sicer pa se včasih poklic poraja in utrjuje, če tudi se, vsaj v začetku, srce temu na neki nejasen način upira.

POKLIC JE MILOST

„Gojiti je treba prve poganjke poklica“ (D 3). Teško je reči, kdaj se je poklic začel, še težje, kdaj ga je kdo zapravil. Bog kliče postopoma, daje milost, ki človeka obvezuje. Zvestobi sledi nova milost. Prav redki so tisti Savli pred Damaskom, ki vanje milost kar treščijo.

Gorje, če božji klic v našem bližnjem zatremo. Starejši fant pripoveduje zgodbo iz svoje mladosti. Rad bi bil postal duhovnik. Takrat je tudi on hotel z njim, toda tamkajšnji duhovnik mu ni dal priporočila. Zakaj? Obregnil se je bil ob kaplanovega prijatelja zaradi neprimerne vedenja. „Rad bi daroval Bogu celo življenje, rad bi se mu posvetil v duhovniškem poklicu, pa kaj, ko ni prišel angel iz nebes, ki bi potrdil božji klic v meni – ljudem, ki vanj niso verjeli.“ Kes in obtožba, krivda in odgovornost hkrati! Če v nas ni pravega duha, ne razdirajmo božje delo!

POKLICEV JE DOVOLJ

Don Bosko je že pred sto leti trdil, da ima vsaj 30 % fantov, ki prihajajo iz dobrih krščanskih družin, v sebi znamenja duhovnega poklica.

Kristus je svojo Cerkev tako uredil, da se človek zveliča po človeku. Bilo bi napačno misliti, da Bog ne skrbi za svojo Cerkev. Naj so še tako različne okoliščine, če gre za pravi poklic, ga ne morejo zatrti v tistem, ki hoče biti zvest božjemu klicu. In vendar poklicev primanjkuje! Kako to? – Poklic je treba gojiti! Treba je vrtnarjev, teh pa ni dovolj.

ZNAMENJA POKLICA

Potrebna je zdrava pobožnost, živ čut za božje, večnostno, onostransko. Fant, ki je še tako priden in olikan, pa pretirano posveten, ni za ta poklic. Poklic pa ni izključen pri fantu, ki je bolj živahne narave in nagle krvi ali če se mora z vso silo premagovati, ko se je treba prilagoditi redu in disciplini. Prav tako v primeru, da jo „ušpiči“

kakšno „mladostno“ – od „milih jeric“ jih malo pride do duhovništva. Čustvena, igračasta pobožnost (postavljanje oltarčkov, „igrati se maše“ ...) je nezdrava. Tak poklic je zelo vprašljiv.

POKLICE JE TREBA ODKRIVATI

Zanimiva je anketa, ki je bila pred nekaj leti izvedena med petdesetimi bogoslovci. Ugotovitev se ujemajo z evropskimi raziskavami. Anketiranci so odgovarjali na različna vprašanja: V katerem letu ste se odločili za poklic? Kaj vas je nagibalo za poklic? Kdo je vplival na poklic? Knjiga in poklic? Vpliv verouka, družbe, cerkvenih slovesnosti, ministriranje, duhovno vodstvo ... Nas tukaj zanimajo predvsem ugotovitve, v kateri dobi se pri fantih na splošno pojavlja želja po duhovnem poklicu.

do 11. leta – 22

od 12.–13. leta – 12

od 14.–18. leta – 8

po 18. letu – 3.

Dve tretjini fantov torej misli na poklic v osnovnošolski dobi, ko imajo še reden stik z duhovnikom katehetom.

Vsa testiranja po šolah in tudi naša prizadevanja ob duhovnih srečanjih in tečajih za orientacijo so opravičena in nujna, da pomagamo odkriti mladim različne poti v življenje. Vsi, ki se kakorkoli ukvarjamo z vzgojo mladih, jim moramo v tem smislu pomagati prav v tem psihološko najbolj primernem času. Na nas je, da se zanimamo za vsakega otroka posebej, da spremljamo njegov

razvoj, da imamo čas za kakšen duhovni pogovor, da mu damo primerno duhovno vodstvo. Tudi o tem bi bilo zanimivo tukaj poročati, toda raje še kakšna beseda o važnejšem.

POKLIC JE MILOST – ZANJ JE TREBA MOLITI!

„Nič ni tisti, ki sadi in zaliva, ampak Bog, ki daje rast.“ O tem ni dvoma. Poklic je predvsem božji dar. Vsa znanstvena sredstva (psihološke metode – razna testiranja –, s katerimi odkrivamo moralne, umske, fizične in psihične lastnosti testiranih), ki mlademu človeku pomagajo pri izbiri poklica, so zares koristna in dobrodošla. Ob vsem tem pa ne smemo pozabiti, da je duhovniški poklic predvsem božji dar, ki se razvija in dosega svojo polnost po molitvi. Bog je, „ki daje rast“ in v molitvi se obračamo nanj. Še sam je naročil po svojem Sinu: „Prosite Gospoda žetve, naj pošlje delavcev na svojo žetev!“ (Lk 10, 2) Jezus je molil, da bi vztrajali tisti, ki jih je z molitvijo pridobil, zato prosi Očeta „naj ohrani tiste, ki mu jih je dal ...“

DELO ZA POKLICE

Vsi smo zelo navdušeni za enakopravnost. Prisluhnimo koncilu, ki nam je dolžnost evangelizacije znova močno približal in nam vsem naložil dolžnost skrbeti za poklice:

„Celotno krščansko občestvo ima dolžnost skrbeti za poklice, kar naj dosega predvsem s popolnim krščanskim življenjem“ (B 2).

Duhovniki: „Vsi duhovniki, naj čimbolj kažejo apostolsko gorečnost v skrbi za poklice in naj s svojim skromnim, delavnim in veselja polnim življenjem, kakor tudi z medsebojno duhovniško ljubeznijo in bratskim sodelovanjem vabijo srca mladine v duhovništvo“ (B 2, 1).

„Profesorji po semeniščih in na univerzah naj govorijo o dejanskem stanju na svetu in v Cerkvi, da bodo slušatelji spoznali nujnost še večjega prizadevanja za evangelizacijo nekristjanov“ (M 39, 3).

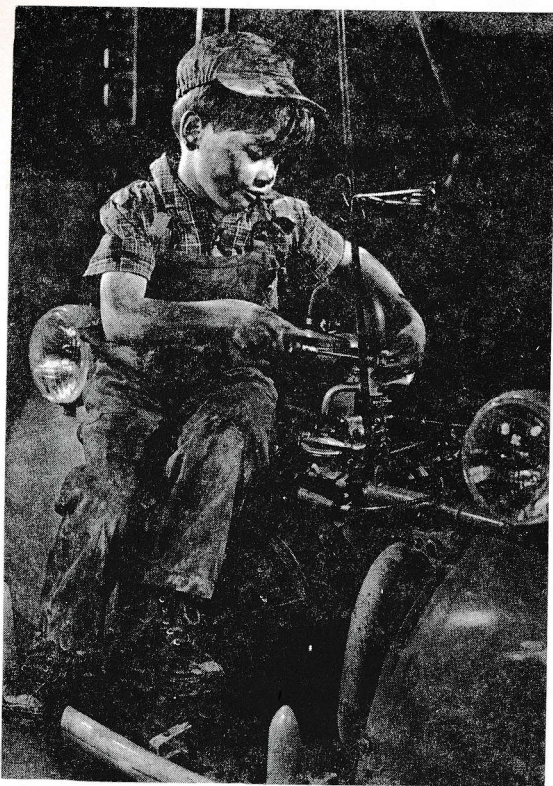
Družina: samo bežno se dotaknimo najlepšega svetišča, družine, ki je prvo semenišče in pri vzgoji poklicev naravnost nenadomestljiva. Krščanska družina je prva poklicana, da pomaga otrokom izbirati poklic. Družina je prva vzgojiteljica otrok, prva katehistinja otrok: vceplja vero, prva govori o Bogu, odpira dušo, ki se potem lahko odpre tudi potrebam vesoljne Cerkve.

Vzgoja teži za tem, da oblikuje popolne ljudi, družina pa mora oblikovati kristjane. Dati mora otrokom predvsem **okolje**, v katerem bodo odkrili svoj poklic in mu tudi sledili. Družina, ki ne pomaga otrokom, da bi se znali usmeriti v poklic, ni prava družina.

Koncilski dokumenti kar dihalo v pričakovanju, da bo družina kot osnovna celica družbe rešila tudi glavni problem v Cerkvi.

„Največji delež imajo družine, ker so kakor prvo semenišče, če so prežete z duhom vere, ljubezni in pobožnosti; ... vsi, ki skrbijo za vzgojo

otrok, mladine ... naj jih vzgajajo tako, da bodo mogli božji klic spoznati in mu radi slediti" (B 2, 1).

„V družini, tej tako rekoč domači Cerkvi, morajo biti starši svojim otrokom z besedo in zgledom prvi oznanjevalci vere in gojiti morajo v vsakem njegov lastni poklic, posebno skrbno pa sveti poklic“ (C 11, 2).

„Starši in vsi, ki so kakorkoli poklicani vzgajati ... naj jih tako poučujejo, da bodo spoznali skrb Gospodovo za svojo čredo in mislili na potrebe Cerkve ter bodo pripravljeni veliku-
dušno odgovoriti na klic Gospodov ...“ (B 2, 1).

„Družine,, ki živijo praktično krščansko življenje, postajajo semenišča za laiški apostolat ter za duhovniške in redovniške poklice“ (M 19, 2).

„Starši so svojim otrokom prvi oznanjevalci in vzgojitelji vere; z besedo in zgledom jih vzgajajo h krščanskemu in apostolskemu življenju, pri izbiri poklica jim modro pomagajo ter z vso skrbnostjo gojijo sveti poklic, ki so ga morda v njih odkrili“ (L 11, 2).

Iz omenjenih dokumentov je razvidno, kakšno vlogo ima pri vzgoji za poklice prav družina.

Zdrava krščanska vzgoja zagotavlja številne poklice. Misijonar iz Amerike je na uredništvu Družine takole dejal: „Ne zamerite, če vam nekaj zaupam. Pri nas je močno pomanjkanje duhovnikov. Vendar svojim vernikom ne poudarjam potrebnost molitve za duhovne poklice. Raje pozivam družino, očeta in mater, da doma ustvarita ozračje pristinega krščanskega življenja. Prepričan sem, da bo le to obrodilo s številnimi poklici, ki jih Kristus potrebuje v Cerkvi.“

Naša molitev za poklice naj bo torej v smislu prošnje: **GOSPOD, DAJ NAM KRŠČANSKIH STARŠEV IN POSVETI NAŠE DRUŽINE!**

Čudovita so srečanja s starši fantov, ki se odločajo za poklic. To so predvsem družine s številnimi otroki. Trdo delo, številne žrtve in odpovedi ustvarjajo v družini prijetno krščansko ozračje. Za vso družino, posebno pa še za očeta in mater, je prava nagrada, če Gospod katerega od njihovih otrok pokliče v svojo sveto službo. To si želita in za to milost tudi molita. Vesela in srečna sta, ko gledata svojega otroka, ki se je odločil, da gre za Gospodom.

MLADENIČ! – Na vratih semenišča v New Jersey, v ZDA, je z debelimi črkami napisano:

„SVET POTREBUJE POGUMNIH IN MOČNIH MLADENIČEV, KI GA BODO REŠEVALI. – ČE SE NE BOJIŠ NAPORA IN ŽRTEV, PRIDI K NAM!“

J. M.

DAN Skupnosti

Ljudje lahko živimo še toliko časa skupaj, a si ostanemo tujci. Lahko si vsak dan podajamo roke, hodimo drug ob drugem, pa se ne poznamo. En dan v letu naj bi vsaj pokazal, kako lahko kakšna skupnost živi v medsebojnem dajanju in izkazovanju bratske ljubezni. In ta dan naj bi bil dan skupnosti.

V želimeljski salezijanski skupnosti smo ta dan praznovali 30. aprila. Povezali smo ga z osebnim praznikom našega ravnatelja, središčem skupnosti. Dan je bil tako dvakrat pomemben, saj smo doživeli praznik nas vseh in še praznik hišnega predstojnika.

Že navsezgodaj so nas glasovi budnice opomnili, da nastopa nov in s slavnostmi očrtan dan. Ni nam bilo vseeno, kako se bo iztekel, zato smo se nanj pripravljali že dalj časa. Hoteli smo prav posebej doživeti pravo družinsko življenje, doživeti tisto, kar so doživljali gojenci v don Boskovem Oratoriju: tesno don Boskovo bližino. Ob sklepu dneva smo bili prepričani, da smo ta svoj načrt izvedli.

Središče dneva je vsekakor bilo evharistično slavje v zavodski kapeli, ko so naši predstojniki somaševali. Božja beseda nam je ponovno prikazala

tisto edinstveno vez skupnosti v Kristusu. To je vez ljubezni in medsebojnega spoštovanja, ki jo kljub prizadevanju tolikokrat razrahljamo. Spoznali smo, kako lepo in prijetno je, če bratje prebivajo skupaj, če je vedno navzoč Kristus, naš učenik in brat.

Skupaj z gosti smo se nato zbrali v obednici, kjer smo pokazali tisto, kar znamo: biti iskreno veseli in hvaležni Bogu za to, da nas je pripeljal v to skupnost, pod varstvo Marije Pomočnice.

Pri mizi smo se ravnatelju še posebej zahvalili. Izrazili smo mu vso našo hvaležnost za trud, ki ga vlaga za utrjevanje pravega družinskega duha v naši skupnosti, za to, da nam predstavlja takšnega don Boska, kakršen je v resnici bil. Želeli smo mu še mnogo lepih in blagoslovljenih dni pri tem odgovornem, a nehvaležnem delu.

Veselo razpoloženje je trajalo tudi popoldne med igro, saj se je odvijala tekma leta, ko so se v odbojki pomerili predstojniki in drugi člani naše skupnosti.

Ob sklepu dneva je vsak lahko ponovil s psalmistom: To je dan, ki ga je naredil Gospod

aran

Praznik Marije Pomočnice

Praznik Marije Pomočnice bomo slovesno praznovali zadnjo nedeljo v mesecu, 27. maja. Na praznik sam se bomo pripravljali s tridnevnicco, ki bo 24., 25. in 26. maja ob 18.30. Na liturgični praznik 24. maja bodo maše ob 6., 7. 8. in 10. uri dopoldne ter zvečer ob pol 7. uri.

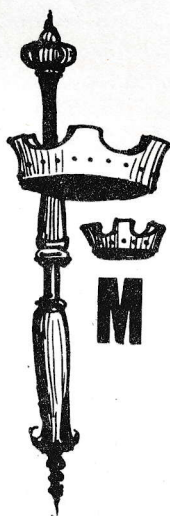
V soboto 26. maja bo pri lurški votlini ob 19. uri maša, nato lurška procesija v cerkev.

Cerkev bo vso noč odprta. Ob 11. uri do polnoči bo ura molitve. V nedeljo, 27. maja, bodo maše vsako uro od 5. do 11. ure. — Ob 9. uri bo slovesna sv. maša.

POPOLDNE OB 3. URI PROCESIJA S KIPOM MARIJE POMOČNICE. Zaključili jo bomo pri lurški votlini z mašo.

Prijatelji rakovniške Marije Pomočnice lepo vabljeni. Narodne noše in belo oblečene deklice dobrodošle.

Predvsem lepo vabimo sestre redovnice v svojih redovniških oblekah.

Don BOSKOVO Vzgojno poslanstvo

SALEZIJANSKO ROMANJE V

TURIN

To veliko salezijansko romanje bo od petka zvečer, 24. avgusta do ponedeljka ponoči, 27. avgusta.

TURIN – Don Boskovo in Cottolengovo mesto, tu so živeli in delali Jožef Cafasso, Dominik Savio, Marija Mazzarello, Mihael Rua, Jožef Murialdo. Kar sedem svetnikov našega časa!

Veličastna bazilika Marije Pomočnice kristjanov in skromna rojstna hišica Janeza Boska pri Turinu – to bo naš cilj v soboto 25. avgusta.

OROPA – edinstveno Marijino svetišče z dvema cerkvama pod Alpami. Turistično je svetišče poskrbljeno z vsem: na voljo imajo 2500 postelj za romarje, dvorano za verske filme, žičnico in vlečnico na Alpe... Tu bomo preživeli nedeljo 26. avgusta.

MILAN – V ponedeljek, 27. avgusta, se bomo vračali skozi velemesto Milan. Popoldne bomo zaključili naše salezijansko romanje pri skupnem kosilu na gori Berico pri Vicenzi.

USLUGE – STROŠKI – NAVODILA

Za dvakratno prenočevanje, za hrano (osemkrat) in vožnjo z avtobusom je treba plačati 750 din, in sicer 500 din ob vpisu, 250 din pa plača vsak romar ob prestopu meje v petek, 24. avgusta. Za otroke iste usluge, isti stroški. Vsak potuje z osebnim potnim listom. Vpisovanje se prične takoj v vsakem salezijanskem župnišču. Vpisovanja je konec v nedeljo 8. julija.

Romanje vodita škof dr. - Lenič Stanislav in salezijanski inšpektor Štefan Žerdin.

Don Boskovi prijatelji, cerkveni pevci, narodne noše, sedaj je prilika: obiščite z nami te izredne romarske kraje. Lepo vabljeni! Naš naslov: **Salezijansko romanje, 61000 Ljubljana-Rakovnik.**

BOG POMAGA SVOJEMU LJUDSTVU

Kristjani smo božje ljudstvo. Tega smo se vedno zavedali. Drugi vatikanski cerkveni zbor pa nam je to dejstvo skušal še na poseben način poklicati v zavest. Posebno konstitucija o bogoslužju, božjem razodetju in zlasti pastoralna konstitucija nam to jasno kličejo v spomin.

Ker smo božje ljudstvo, nas Bog na poseben način vodi. V zadnjem času npr. z vesoljnimi cerkvenimi zborom in škofovskimi sinodami. Pošilja nam pa tudi svoje poslance, ki naj bi bili v pomoč in podporo božjemu ljudstvu posebno v tistih zadevah, ki so v danem trenutku najbolj pereče. Tako nam je Bog poslal papeža Janeza XXIII, p. Kolbeja in druge. Janez XXIII. naj bi pripravil koncil, koncil pa naj bi Katoliško Cerkev prilagodil današnjim časom. P. Kolbe nam je pokazal s svojim zgledom, kako naj tudi v današnjem času junaško vršimo dela ljubezni do bližnjega.

DON BOSKO – BOŽJI POSLANEC

V Don Boskovem življenju ne moremo iti mimo sanj, ki jih je imel kot devet letni deček. V sanjah je videl pred seboj množico divjih in besnih živali, ki so se med seboj grizle in rvale. Marija je dečku po naročilu svojega sina Jezusa Kristusa ukazala, naj naredi iz teh živali krotka jagnjeta. Nato mu je naročila, naj stori isto z njegovimi otroki, to je z zapuščeno mladino 19. in 20. stoletja.

O podobnih sanjah beremo v življenjepisu glavne Don Boskove sodelavke sv. Marije Dominike Mazarello. Tudi ona je videla v sanjah kopico deklic in slišala naročilo, kako naj jih vzgaja.

DON BOSKO IN MARIJA MAZARELLO VZGAJATA MLADINO

Tako Don Bosko kakor Marija Mazarello sta se odločno spravila na delo. Kljub neizmernim težavam sta najprej zbirala ob nedeljah in praznikih zapuščene fante in dekleta, potem sta jim skušala dati priliko, da bi se naučili kake obrti in končno sta ustanovila redovno družbo salezijancev in Hčera Marije Pomočnice za vzgojo zapuščene mladine.

DON BOSKOVO IN MAZARELLINO POSLANSTVO DANES

Kdor se danes čuti poklicanega k Don Boskovi duhovnosti, kakor se je nekoč čutila poklicano sv. Marija Mazarello, čuti potrebo, da bi se tudi sam posvetil vzgojnemu poslanstvu. Prijatelji, občudovalci, duhovni sinovi in hčere, sodelavci sv. Janeza Boska skušajo danes storiti za mladino našega lepega in naprednega 20. stoletja tisto, kar sta naš sveti vzornik in njegova zvesta sodelavka storila v svojem času: vneto sta z vsemi silami delala za mladino. Značilna lastnost vsakega Don Boskovega prijatelja in simpatizerja sv. Marije Mazarello je navdušenje za delo za mladino in uporaba vseh sredstev, ki jih imamo za to na voljo.

ZAČNIMO PRI SVOJIH OTROKIH

Kot Don Boskovi prijatelji in občudovalci sv. Marije Mazarello smo tudi družinske matere in očetje. Na noben drug način ne bi mogli biti boljši Don Boskovi prijatelji kot tako, da sami v svoji družini vršimo apostolat dobre krščanske vzgoje. Zavedati se moramo, da smo kristjani in Don Boskovi prijatelji. Že kot kristjane nas veže dolžnost, da naše otroke krščansko vzgajamo. Kot simpatizerje salezijanskega dela nas pa vleče še posebno poslanstvo, da se vzgoji otrok še na poseben način predamo. Kot kristjani hočemo krščansko vzgajati svoje otroke. Kot učenci velikega vzgojitelja Don Boska in občudovalci velike vzgojiteljice sv. Marije Mazarello pa hočemo iz te svoje dolžnosti narediti naše posebno veselje, zadoščenje in skrb. Če bi hoteli govoriti z moderno besedo, bi rekli, da hočemo iz krščanske vzgoje naših otrok narediti naš hobi. Hobi je tisto, kar nas posebno veseli, kar nam prinaša posebno veselje, za kar se vedno trudimo. Tako krščanska vzgoja naših otrok ni samo „težka, prva, neodložljiva, sveta“ dolžnost, pač pa tudi „prvo, največje, uspešno“ veselje, ki nas navdaja, ko po Don Boskovem zgledu skušamo vzgajati naše otroke.

DON BOSKU VELIKO VESELJE

Če bi mogli danes vprašati Don Boska, kaj je njegova največja želja, za katero bi vse žrtvoval, bi dobili odgovor: Pomagajte Cerкви in salezijancem – Hčeram Marije Pomomočnice pri vzgoji otrok.

Začnimo, dragi prijatelji, s temeljito vzgojo otrok najprej v naši družini. Skušali vam bomo pri tem pomagati s primernimi članki.

Ob priliki stoletnice Družbe Marije Pomočnice je imela vrhovna predstojnica, s. Ersilija Centa, intervju z uredništvom ANSE. Bogastvo njenih odgovorov nam nudi globlje spoznanje salezijanskega ideala.

HČERE MARIJE POMOČNICE O SEBI

1. KAJ POMENI ZA REDOVNO DRUŽBO, KOT JE VAŠA, 100 LET OBSTOJA? ZNAK ZATONA ALI OBNOVE? ZNAK ZASTOJA ALI NAPREDKA?

Zdi se mi, da ne moremo govoriti o zatonu. Število članic neprestano raste. Odpiramo nove hiše, šole, mladinske centre... Širimo misijonsko delovanje na Vzhodu, v Ameriki, v Afriki, v Avstraliji. Raste svetost njenih članic: tista skrita v ponižnem delu, v vsakdanjem žrtvovanju; in svetost, ki jo je proglasila Cerkev. Neštevilne bivše gojenke, združene v svetovno Zvezo, izpričujejo vsemu svetu s svojim življenjem in apostolskim delom, v čem je pravo krščanstvo. Torej se mi zdi, da naša Družba napreduje in odkriva vedno nova obzorja. — Sv. oče Pavel VI. je na avdienci 15. julija lani takole govoril Hčeram Marije Pomočnice, ko jih je bilo zbranih več kot 2000: „V vas vidim nadaljevanje čudovitega ideala gorečnosti in ljubezni do bližnjega.“

2. KAJ SO, NAVSEZADNJE, HČERE MARIJE POMOČNICE? VEMO, DA STA VAŠO DRUŽBO USTANOVILO DVA SVETNIKA: SV. BOSKO IN SV. MARIJA MAZZARELLO, DA IMA VEČ KOT 18.000 ČLANIC. TODA KAJ JE ZNAČILNEGA V NJEJ?

Najbolj preprost odgovor se mi zdi ta: H. M. P. se trudijo, da utelesijo v sebi don Boskovega duha, to je, njegov poseben način razumevanja evangelij-

skega poslanstva. To posebno dožemanje evangelija, ki je vodilo don Boskovo misel, delo in življenje, označuje tudi Hčere Marije Pomočnice: popolnoma se posvečajo Bogu; z molitvijo in delom živijo v eharistično-marijanski pobožnosti; v zvestobi Cerkvi in papežu; v vedrem družinskem duhu, v katerem veje pristrčno veselje; v požrtvovalni ljubezni do mladine, posebno do najrevnejše; pri vzgoji pa se ravnajo po don Boskovem preventivnem sistemu, ki temelji na veri, razumu in ljubezni.

3. KATERI JE PO VAŠEM MNENJU NAJLEPŠI USPEH VAŠE DRUŽBE V TEH 100 LETIH?

Mislim, da je v tem, da se je naša družba znala tako življenjsko-aktivno prilagoditi zahtevam Cerkev in človeški družbi v sedanjem času. Medtem ko je ostala zvesta svojim načelom in pravilom, je vendar znala biti tudi pozorna na znamenja časa. To je dosegla s tem, da je neprestano vzgajala in spodbujala svoje članice, da so postale vedno bolj zmožne in pripravljene sprejeti vsako novo vzgojno metodo, kjer se je pojavila in jo je Cerkev priporočala, a vedno po načelih svojega svetega ustanovnika. — Sv. oče Pavel VI. se je 9. 11. 1972 takole izrazil glede našega vzgojnega delovanja: „Nadaljujte in bodite prepričane, da ste v don Boskovi šoli našle pravo pot. Kaj je bolj modernega, bolj živega, bolj previdnostnega? Blagoslavljam vas in vaše skupnosti!“

4. OČITNO JE, DA VAŠA KONGREGACIJA PREDSTAVLJA ZA CERKEV USPEŠNO DEJSTVO. KAKO BI RAZLOŽILI TA USPEH? V ČEM OBSTOJA SKRIVNOST SV. JANEZA BOSKA IN SV. MARIJE MAZZARELLO, KI STA TEMELJNA KAMNA VSE DUHOVNE ZGRADBE?

Zdi se mi, da moramo iskati življenjsko moč naše kongregacije v globoki veri njenih ustanovnikov. Naša družba je božja zamisel, ki je prešla v don Boskov razum in se udeležila po velikodušnem sodelovanju sv. Marije Mazzarello in naših prvih sester v Morneseju. To božjo idejo je božja Mati na čudovit način dala razumeti don Bosku, ki je rekel: „Vse sem storil z Marijino pomočjo!“ Ko je gledal v bodočnost, je s prerorskimi besedami ponazoril svojim Hčeram daljne cilje: „Vaša družba bo imela lepo bodočnost, če se boste ohranile preproste, uboge in požrtvovalne.“ V tem je naša velika skrivnost.

5. OPROSTITITE MOJI DRZNOSTI, ČE VAM PO VSEM TEM, KAR SEM SLIŠAL, DODAM ŠE TO VPRAŠANJE: ALI JE V DANAŠNJEM ŽIVLJENJU ŠE PROSTORA ZA REDOVNICO?

Naše vsakdanje bivanje in delovanje med mladino nam jasno dokazuje, da smo sedanji človeški družbi še koristne, če ne nujne. Svet želi videti okrog sebe znamenja upanja in poročstvo večnih dobrin. In prav v

tem je redovno življenje. Vsaka redovnica nosi v sebi zaklad, ki ga hoče darovati drugim. To tudi, kadar je njeno delo skrito in nepoznano. Svet jo rad sprejme posebno tedaj, ko opazi njeno zmožnost in predanost v njenem socialnem delu. — Lansko leto je vzkliknilo neko dvajsetletno dekle, ko je bivala nekaj dni s sestrami: „Zdaj pa razumem, da tudi današnja mladina potrebuje sestre!“

6. V TEH ČASIH JE PEREČ PROBLEM, KAKO POMAGATI UBOGIM IN JIM DOSEČI PRAVICE. VSI DOBRI LJUDJE SE ZA TO ZANIMAJO. SAM SVETI OČE NAS NEPRESTANO NA TO SPOMINJA IN VABI. V ČEM OBSTOJI ODGOVOR H. M. P. NA TA KLIC?

Da, ti problemi so težki in mnogovrstni. Don Bosko je žrtvoval vse svoje življenje, da bi dal revni in zapuščeni mladini dostojno socialno in krščansko vzgojo. Ustanovil je raznovrstne šole in tečaje, da bi jim dal možnost, da dosežejo dostojno mesto v svetu. Me, njegove hčerke, se trudimo, da sledimo njegovemu zgledu.

Po vsem svetu prejema mnogo deklic in mladenk v naših hišah gmotno pomoč in krščansko vzgojo. Povsod, posebno v najrevnejših krajih, damo prednost tistemu delovanju, s katerim zmoremo pospeševati kulturo; če je potrebno, tudi med odraslimi.

Naše gojenke in bivše gojenke, prevzete od krščanskega ideala ljubezni, se pridružujejo sestram, da skupaj z njimi nudijo pomoč, kjer je najbolj potrebna. Zato so pripravljene na vsako žrtev. H. M. P. že od 1877 delujejo v misijonskih krajih. Odkar so tja odpotovale prve mlade sestre, se njihove vrste nadaljujejo brez prenehanja. Imamo že več kot sto centrov socialnega varstva, bolnišnic, ambulant. Že dalj časa so naše misijonarke med gobavci in skrbijo tudi za njihove otroke. Kadar kliče revščina in vsakovrstno trpljenje, se naše sestre na poziv Cerkev takoj odzovejo z vso ponižnostjo in vedrino.

7. KAKŠNO POSLANSTVO IMA VAŠA DRUŽBA ZA DANAŠNJO MLADINO? NA KAKŠEN NAČIN JI HOČETE UTEŠITI NJENE SKRITTE ŽELJE IN JI DOKAZATI VREDNOST IN ZAUPANJE V ŽIVLJENJE?

Samo veselje in optimizem, ki izvirata iz življenja v božji milosti, moreta roditi pozitivne uspehe med današnjo mladino. Naša vzgoja želi odkriti mladini prave zemeljske vrednote in gotovost nadnaravnih dobrin. Če bi jih predstavile kot stroge verske resnice, jih mladina ne bi sprejela. Zato se trudimo, da v naših skupnostih dosežemo duha veselega razpoloženja, ki je znamenje pravega krščan-

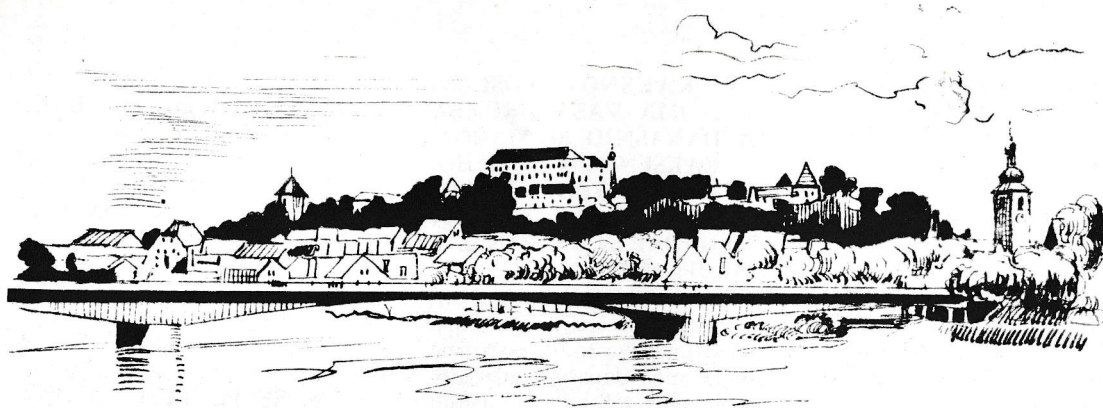
skega življenja. Naša družba hoče povedati mladini: „Bodite veseli! Odkrivajte veselje v Bogu in z Njim v sebi in okrog vas! Ponesite potem v vaše družine in v svet to, kar ste odkrili, da bo prodrlo vanj neminljivo veselje, ki ga oznanja evangelij!“

8. ŠE POGLED NA KONCILSKO IN POKONCILSKO DOBO: KAKŠNE SPREMEMBE STE SPREJELI V VAŠI DRUŽBI?

Naša družba je vključena v Cerkev in v imenu Cerkev in v sodelovanju z njo sodeluje za zveličanje duš. V njej svet najde svoj vzgojni, katehetski in misijonski smoter. — Zato je izzvala koncilsko oziroma pokoncilsko doba med nami poln odmev, in kolikor je bilo mogoče, tudi konkretno uresničevanje pokoncilске misli. Navodila Cerkev so močno vplivala na postopno obnovo v naši sveto-pisemski in teološki vzgoji, v liturgiji, v življenju skupnosti, v apostolskem delovanju, posebno v mladinskih centrih. V tem zvesto sledimo duhu Cerkev in don Bosku. Spominjam se besed tretjega don Boskovega naslednika, Rinaldija: „V trenutku, ko naša družba ne bo več čutila potrebe po izpopolnjevanju, ne bo več don Boskova družba!“

9. DOVOLITE, KONČNO ŠE ENO ZAUPNO VPRAŠANJE: KAJ ČUTITE KOT PREDSTOJNICA DRUŽBE, KI STA JO USTANOVILO DVA SVETNIKA IN IMA ČEZ 18.000 ČLANIC IN SE ŠTEJE MED NAJMOČNEJŠE SILE V CERKVI?

Vaše vprašanje me spominja besed sv. očeta Pavla VI., ki jih je izgovoril na obletnico svoje izvolitve: „Nahajam se na tem mestu, ne zato, ker bi imel zmožnosti, ali da bi rešil in branil Cerkev v sedanjih težkih časih, ampak da trpim za Jezusa Kristusa, kajti jasno je, da je On in nihče drugi, voditelj Cerkev, ki jo bo rešil.“

LETO MISIJONSKE OBNOVE

Že dolgo vrsto let po vojni salezijanci „misijonarijo“ po Sloveniji. Ljudski misijoni so najbolj občestvene oblike duhovne obnove neke župnijske skupnosti. Cerkev se teh oblik že dolgo poslužuje, zlasti ob pripravah na večje praznike.

V zadnjem času se mnogi sprašujejo o primernosti misijonov. Tudi slovenska salezijanska družina bi rada po 20. občnem in našem inspektorialnem zboru poživila svojo apostolsko dejavnost v smislu svojega poslanstva.

V tem šolskem letu so imeli naši misijonarji že veliko misijonov. Gotovo pa je, da je bil najznačilnejši ptujski misijon. Šest salezijancev je v treh župnijah od 2. do 14. decembra vodilo to občestveno duhovno obnovo.

Našteti razlogi so narekovali, da povprašamo za mnenje voditelja misijonov dr. Janeza Jenka.

SPRAVA ALI POGLOBITEV?

– Kakšen je namen ljudskih misijonov?

Poglobiti v vernikih zavest soodgovornosti za Cerkev in svet, da bodo bolj kot doslej dinamična, razgibana skupnost v razkristjanjenem svetu. Tako se samo po sebi ponuja geslo: božje ljudstvo v našem kraju. Nekoč smo se prizadevali, da bi verniki uredili svojo preteklost, zdaj poudarjamo bolj temeljit načrt za naprej, da bi vsi začutili: Cerkev, to smo mi.

– Misijoni so množična dejavnost vsega božjega ljudstva. Ali se v sedanjem razgibanem svetu vse božje ljudstvo še lahko tako množično udeležuje?

Za mesta ne vem natančno, toda podeželje se zelo odzove in bogato doživlja dneve misijona. Tudi Ptuj se je zelo lepo in dostojno odzval. Je pa razlika med primorskimi, dolenskimimi in štajerskimi kraji. Tam, kjer je samo delavsko ljudstvo, je udeležba manjša, kjer pa je kmečko prebivalstvo, je udeležba velika. Na Primorskem se udeležijo skoraj

stoostotno. Tu mislim predvsem na Gornje-vipavsko. Če pa pomislim na Čepovan in Lokve, kamor bomo šli maja, tam je delo dvakrat trše; tisti pa, ki pridejo, so dvakrat dobri. Tudi drugod, kakor na primer v Šentrupertu, se odzovejo skoraj stooostotno, vendar še precej iz navade, ne pa osebne vere.

– Znano je, da se ljudje na misijonih predvsem spravijo z Bogom in uredijo svojo preteklost. Kako skušate doseči, da bi bil misijon tudi korak k novemu življenju?

Zdaj že prehajamo iz sprave k načrtnosti oziroma poglobitvi vere v prihodnosti. Vedno poudarjamo, da vera naše pojme poglobi in posodobi. Nič več ne smemo biti samo zase verni, ampak tudi za druge.

To se opazi tudi v praksi. Z mladino, pa tudi starejšimi in otroci, navadno začnemo pogovor, nočemo jim samo predavati. Kar doživijo v prijetnem pogovoru, to odnesejo s seboj v življenje. Naša prva dolžnost je, da pogovor izzovemo. Mladi zelo radi sodelujejo, s starejšimi je pa težje. Kolikor se nam posreči zbuditi zanimanje, toliko imamo uspeha. Zato pri zaključku misijona uporabimo prav nje, kot tiste, ki že oznanjajo. Naredimo pravzaprav povezavo med starejšimi in mlajšimi, zato nastopajo po dva predstavnika otrok, dekle in fant, oče in mati. Otroci povedo, kakšne starše želijo imeti, dekle in fant povesta, kako doživljata mladost in kakšen je njun odnos do starejših, starša pa razodeneta, kaj pričakujeta od svojih otrok in kakega sodelovanja s strani odrasle mladine. Tako bi lahko rekli: težišče prenašamo v dejavnost in družino. Če bo družina zdrava, bo tudi vse božje ljudstvo napredovalo. Na lgu smo imeli tole geslo: Prenoviti naše družine.

– Če bi povzeli, bi lahko rekli: namen misijona je zaživeti iz vere.

Da! Tega pa ni brez zakramentalnega življenja. Prav tako moramo zelo poudarjati bratsko ljubezen. Mnogi so še daleč od tega, da bi v bližnjem videli Kristusa. Sovražijo se leta in leta zaradi koščka zemlje. Takim, žal, ponavadi ni dana misijonska milost.

„PREZRAČITI“ POKLIC

— Kaj menite, ali se ljudski misijoni vključujejo v salezijansko poslanstvo? Kako vi osebno, kot salezijanec, doživljate misijon?

Letos, ko smo dobili pismo vrhovnega predstojnika, v katerem nam naroča, naj „prezračimo“ svoj salezijanski poklic z misijonsko zavzetostjo, sem to še posej doživljal. Zdi se mi, da tudi ljudski misijoni navodilo vrhovnega predstojnika najlepše izpolnjujejo. Vživeti se v domače razmere in tu delovati, je prvič potrebno in drugič zelo zadoščujoče. V začetku tega nisem čutil. Zdaj pa, ko hodim iz kraja v kraj in vidim srečo duhovnikov in doživljanje ljudi, čutim, kako je to delo veliko vredno. Posredovati ljudem Boga prinaša tudi obilo osebnega zadoščenja. Najlepša zavest pa je takrat, ko obiskujemo zapuščene in revne hiše in prinašamo starim in onemoglim Boga. Takrat se zares počutimo kot bratje med brati.

— Kje vse ste že imeli letos misijone?

Začela sva z gospodom Mihelčičem v Planini. Ljudstvo je tam izredno sodelovalo. Od tam smo se preselili v Šentrupert, kjer je bil misijon dobro pripravljen in se je razgibala vsa župnija. Čuti se pa, da je še tradicionalno usmerjena, kar ni samo po sebi nič slabega. Sklep je bil naravnost veličasten. Iz Šentruperta smo šli na Ig, kjer je dokaj dobro uspel. Za sklep je prišel gospod nadškof in pri govoru poudaril, da sta evharistija in molitev temelja vsake obnove. Iz Iga sva z Mihelčičem „odletela“ na Razbor, kjer je gospod Kostanjevec celo leto skrbno pripravljaval misijon. Bil je nekoliko zaskrbljen zaradi uspeha, končni rezultat pa je vsak strah pregnal. Svetih obhajil je bilo verjetno polovico več kakor na drugih župnijah. Čeprav živijo ljudje v zelo težkih razmerah, so vseskozi neutrudljivo sodelovali, tako, da je bil to najlepši letošnji misijon. Tudi v Želimljem je bil dobro pripravljen misijon, udeležba pa skoraj stoo odstotna, kar je zasluga naših sobratov v Želimljem.

VSEPTUJSKI MISIJON

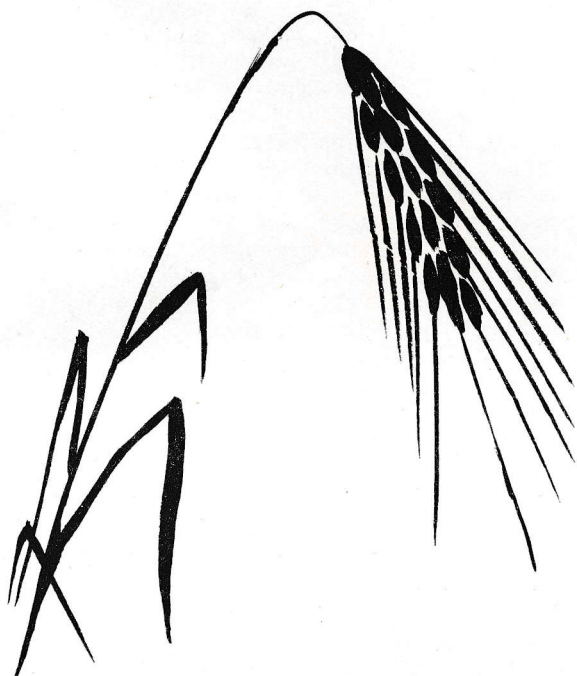
— Decembra lani je bil misijon v Ptuj. Kako ste tamkaj zastavili svoje delo?

Za Brezmadežno so hoteli ptujski dušni pastirji prenoviti mesto. Zato je šlo kar šest naših sobratov duhovnikov na tako obsežno apostolsko delo. Pokazalo se je, kako lepo je sodelovati, če so redovniki kot bratje med seboj. Minoriti, kapucini in salezijanci smo pravzaprav v marsičem podobni. Brezmadežna nas je povezovala. Ko smo delali za ljudstvo, smo vsak dan prišli skupaj in se ob bratovskem pogovoru vedno bolj povezovali.

Dva duhovnika sta bila na prostiji, dva pri sv. Petru in Pavlu in spet dva pri sv. Ožboltu. Žal, nismo mogli uresničiti načrt minoritov, da bi se vsak dan menjali. Izgleda pa, da bomo morali v prihodnje tako načrtovati.

Tudi Ptuj, čeprav ni znano kot verno mesto, se je dobro zadržal. Meščanov se je udeležilo okoli 45–50%. Vsaka od treh župnij ima velik del podeželja, ki se je v veliko večjem številu udeležilo. Vendar smo lahko tudi intelektualce pridobili za sodelovanje in so dali potrebno intonacijo celotnemu misijonu. Kmečko prebivalstvo je bilo zelo hvaležno za vsako besedo, zlasti ko smo jih spoznavali in obiskovali njihove velike družine in videli veliko materialno revščino. Mnogi so potrebni pomoči. Tukaj smo rešili še eno uganko, namreč zakaj imajo minoriti toliko dobrih poklicev. Posvečajo se najbolj potrebnim haloškim župnijam.

— Bilo je torej šest salezijancev. Mi pa smo poslani predvsem za mladino. Kaj ste pri tem misijonu storili za mlade Ptujčane?

V kapucinski cerkvi smo imeli vsak dan dvakrat mladino. To nas je zelo veselilo. Bila je zjutraj sveta maša z nagovorom, prav tako tudi zvečer. Mladi so pri bogoslužju sami sodelovali: prepevali, brali berila, izrazili posebne prošnje, prinašali darove, prejemale obhajilo in vsi opravili sveto spoved. Bilo jih je vsak dan pri maši okoli tristo do štiri sto in vsi so skrbeli, da so tudi sami misijonarili. Ves čas so zbirali duhovne darove in jih ob koncu izročili. Številke so pokazale veliko vnemo. To je bilo res bogato darovanje. Njihove najlepše risbe smo nagradili in jih spravili v arhiv za trajen spomin. Tako smo se z njimi povezali, da je bilo slovo kar težko.

– Vsaka župnija je Cerkev v malem s svojimi potrebami. Kako se pripravite za apostolsko delo v posamezni župniji?

Vesel sem tega vprašanja. Vsak kraj ima svoje posebnosti, vsak misijon je neponovljiv. Zato najprej dobro preštudiramo okoliščine in potrebe vernikov, hkrati pa razmislimo v povezavi z dušnimi pastirji, kak poudarek bi dali misijonu. Komaj nato pripravimo načrt in stopimo v tesnejši stik s tamkajšnjim ljudstvom. Naša legitimacija je dobrota in ljubeznivost, skratka duh sv. Frančiška Saleškega. Verniki cenijo prijateljsko besedo in komaj potem se odpro srca in tudi pokažejo uspehi. Ko pa govorimo o uspehih, moramo reči, da se misijonski uspehi ne pokažejo na misijonu samem, ampak v desetletju, ki misijonu sledi. Masovni in trenutni uspehi niso pravi uspehi. Prepustiti se moramo delovanju Svetega Duha.

ALI MISIJON USPE?

– Po vsem tem, ali bi lahko rekli, da je ptujski misijon uspel?

Da, vsak misijon vglavnem uspe, četudi na videz ne. Uspeh misijona se najbolj čuti v spovednicah in prav tu se je pretežno „odvijal“ vseptujski misijon. Spreobrnjenja so bila! Mnogi so se v spovednicah jokali. Ko bi spovednica govorila!? Spoved ni samo odpuščanje ampak spreobrnjenje in prav tukaj smo vsi doživljali Kristusovo velikonočno zmago-slavje.

– Rekli ste, da je spoved spreobrnjenje. Katera so še druga, rekel bi, otipljiva, znamenja spreobrnjenja?

Duhovnih uspehov ne smemo meriti z zunanjimi merili. Misijonar, ki veliko in rad spoveduje, doživlja v spovednici stoterne sadove. Druga znamenja: zbiranje in medsebojno povezovanje mladih. V sami cerkvi pa se vidi po tem, kako vse občestvo dejavno in veselo sodeluje kot ena sama oltarna skupnost. Važno znamenje uspeha je: vznemiriti ljudi, da sami zahrepenijo po poglobitvi svojega krščanstva. Sami morajo sodelovati in biti aktivni v župnijski skupnosti. Ob koncu misijona sami pripravijo akademijo. V Ptujju so jo zelo lepo pripravili in množično sodelovali. Poudarjamo še posvetitev Srcu Jezusovemu, pa ne v cerkvi, ampak vsaka družina dom in sicer ob istem času celotna

župnija. V Ptujju je bilo okoli tri sto takih družin, v Šentrupertu od dve sto do tri sto, na Igu pa dve sto. Tako sprejme družina Kristusa kot brata in prijatelja.

– Vsakdo ima danes svoje potrebe in svoje naloge zaradi tako razčlenjenega načina življenja. Ali ste imeli v Ptujju tudi kaka specialna predavanja, npr. za mlade zakonce ali mladino?

To je zelo važno poglavje misijonov! Pred meseci smo začeli poudarjati važnost katehizacije odraslih, ker so oni nosilci kateheze. To misel tudi zdaj zelo poudarjamo in misijoni so pravzaprav lepa in vzorna kateheza odraslih. V ospredju so mladi zakonci. Zanje smo v Ptujju povabili dr. Dermota. Govoril jim je o vzgoji in doživetju Boga v družini. Vsi smo bili s temi predavanji zelo zadovoljni. Takih predavanj bomo morali imeti v prihodnje še več, ker misijon osvežijo, posodobijo in poglobijo.

– Veliko potujete in delate z mladino. Kaj bi rekli o slovenski mladini?

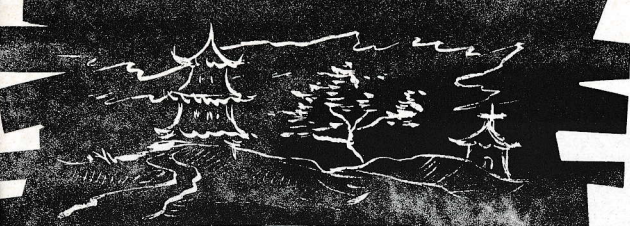
Zavzeti se moramo zanjo, ker je naše zavzetosti zelo potrebna. Navadno mislimo, da je slaba. Ko pa stopimo z njimi v stik, vidimo, kako idealna je. V Brezicah smo se pogovarjali s profesorji. Reči moramo: hvala Bogu, da še imamo tako mladino, ki zna tako točno izbirati med zmoto in resnico, da, medtem, ko nima skoraj nobenih svetlih zgledov, ostaja zvesta, dobra in se odloča za dobro. Po našem salezijanskem poslanstvu ima prav ona prednost, da se zavzamemo zanjo. Prav zaradi tega nas župniki radi vabijo na duhovne obnove mladih.

– Ali bi želeli povedati kaj našim sotrudnikom, ki nam ob vsaki priložnosti voščijo božjega blagoslova pri našem delu?

Tea vprašanja sem najbolj vesel, ker lahko našim ožjem sodelavcem izrazim priznanje za dosedanje pomoč in želje za bodoče še tesnejše sodelovanje. Ko sem bil pred mesecem v Tinjah na Koroškem, je bilo zbranih okoli šestdeset lovcev na duhovni obnovi. Sedel sem skupaj z nekimi inženirjem iz Celovca in sva najprej govorila o lovskih zadevah. Ko sem ga vprašal o duhovnih vajah, se je razživel: „Veste, duhovne vaje, to so čudovito sredstvo. Mi povabimo trideset mož, ki so bili doslej Cerkvi oddaljeni, na duhovne vaje. Pri tem pa organiziramo tisoč drugih, ki ves čas zanje molijo. Uspeh je presenetljiv.“ On mi je dal to misel: vedno postavimo vojsko tistih, ki se darujejo in molijo za oznanjevalce evangelija. Zato bi prav tu poprosil vse sotrudnike: podpirajte s svojimi molitvami, delom in žrtvami naše poslanstvo. Ta duhovna povezava je najprej osrečujoča, pa tudi strogo krščanska in naša salezijska tradicija. To nas najbolj povežalo v eno družino.

Veliko ste povedali in z navdušenjem posredovali svoje misli. V imenu vseh se najlepše zahvaljujem in prav tako v imenu vseh vam voščim, da bi pri novih misijonih doživljali ne samo spravo s preteklostjo pač pa tudi odločne korake v novo prihodnost. K temu smo prav vsi poklicani, saj je naš Bog „Bog upanja, torej tudi Bog naše prihodnosti.“

S. H.

Naši misijonarji

Med vsemi različnimi člani naše širše salezijanske družine (salezijanci, Hčere MP, sodružniki, Don Boskove prostovoljke) so misijonarji gotovo tisti, ki zaslužijo našo največjo pozornost. Letošnje vezilo vrhovnega predstojnika nam še prav posebno polaga na srce misijonsko zavzetost. Z namenom poživitve misijonskega duha med nami je g. inšpektor nedavno imenoval podpisane za inšpektorialnega delegata za misijone.

Takoj sem stopil v stik z našimi misijonarji v Aziji, Afriki in na Filipinih. Odgovorili so mi z zanimivimi pismi, iz katerih naj vam tukaj navedem nekaj odstavkov.

JUŽNI VIETNAM

Naš najbolj znani še delujoči misijonar, g. Andrej Majcen, takole začneja svoje pismo z dne 10. marca: „Vesel sem, da ima tudi Slovenija svojega misijonskega delegata. Misijonska dejavnost je bistvena naši Družbi in brez nje ni salezijanske Družbe in tudi v Sloveniji ne bi bili pravi salezijanci...“

Po nekaterih uvodnih mislih nadaljuje takole: „Ta leta (imam jih že 68) se pretežno trudim pri vzgoji novih salezijancev. Imam jih že kakih 90, ki sem jih vzgajal kot magister v noviciatu in še sedaj nadaljujem njihovo dozorevanje, ko so že duhovniki ali pomočniki, da se pripravijo na odgovorne službe. Obenem imam kakih 30 pripravnikov, da jim pomagam k bolj zreli odločitvi za noviciat ali za njihovo življenjsko pot. Tako zidamo Cerkev v misijonih in dajemo vietnamski Cerkvi simpatično salezijansko Družbo. Upam, da bodo čez nekaj let že sami naprej vlekli. To so že dosegli več ali manj tudi drugi redovniki. Tudi domača Cerkev ima dober in delaven duhovniški naraščaj. Med njimi je cela vrsta univerzitetnih profesorjev, ravnateljev srednjih šol itd.

„Kakšni so zgledi za bodočnost? je težko povedati. Treba bo najbrž iti skozi ogenj preizkušenj in očiščenja in se ne mešati v politiko, kot piše saigonski nadškof v svojem pismu vsem duhovnikom in redovnikom. 'Daj mi duše!' je ponavljal don Bosko. Tisti člani pravilnika za misijonarje veljajo stoddostno še danes. Naj jih novi misijonarji študirajo!“

FILIPINI

Drug zelo zaslužen misijonar, ki ga mnogi osebno poznate, je g. Jožko Kramar. Zelo zavzeto mi odgovarja na razna vprašanja. V uvodu piše: „Zelo potrebno je bilo, da je tudi v slovenski inšpektoriji nekdo, ki se direktno zavzema za

misijonski apostolat, saj je življenjskega pomena za našo Družbo.“

O svojem življenju pa piše takole: „Jaz se imam po štirih letih bivanja tu na Filipinih odlično! Zdravje je tako dobro, da se pri delu lahko udeležujem z isto energijo kot pri 30. letih, čeprav jih imam že 54 na grbi. Moj glavni delokrog je mizarska delavnica s 60 fanti. Praksa, tehnologija in risanje mi vzamejo precej časa. V tretjem letniku imam 9 učnih ur verouka na teden... Za konec tedna, v soboto popoldne in v nedeljo, pa grem na mestno smetišče, da tamkajšnjo mladino pripravim na nedeljo z raznimi igrami in s katekizmom. V nedeljo imam od 400–600 mladih: od osnovne do višje šole. Za sedaj je še vse pomešano, fantje in dekleta. Prebivavci so priseljenci iz drugih otokov ali pa iz dežele. Ker so vsi pričakovali, da jim bo mesto dalo nebesa, pa jim sedaj služi za pekel, se večinoma nahajajo v brezdelju in pomanjkanju.

V tem centru je tudi mala ambulanta, kjer zdravniki delajo vsak dan zastonj. Tudi lekarna je brezplačna. Največja potreba se čuti po antibiotikih, ker so vsi navadno podhranjeni. Od časa do časa dobimo zdravila od dobrih ljudi iz Italije in Amerike. Za usposabljanje fantov in mož imamo majhno delavnico z osmimi stružnicami. Po enem letu preskrbimo tem vajencem delo v mestu, tako da vsaj en član v družini nekaj zasluži. Poučujejo jih naši bivši gojenci. Za žene in dekleta imamo pet lesenih pletilnic, da se priučijo napraviti obleke sebi in otrokom. Učijo se rabiti tudi šivalni stroj...“

INDIJA

Še en sobrat pomočnik mi je odgovoril, a zelo na kratko. To je Ludvik Zabret. Malo po romantično je zaokrožil, da nima posebnih novic. „Edino to bi koga zanimalo, da nam je prejšnji mesec leopard raztrgal psa. Drugo noč sem ga šel čakati, pa me je že on čakal. Vseeno sem ga pihnil.“

BURUNDI

Oglasil se je tudi naš najmlajši misijonar Jože Mlinarič. V skupnem pismu bogoslovcem pravi: „Vesel sem, da smo misijonarji dobili svojega zaščitnika, vašega Ivana. Tako bomo še tesneje povezani in bolj na tekočem.“

Potem na kratko poroča o svojem delu: „Vsi štirje salezijanci pridigamo velikonočno duhovno obnovo za vernike, spovedujemo in mašujemo. Vse v domačem jeziku. Za silo mi že gre. Velikonočne procesije tu ni, kar je samo slovenski čar. Zato pa bodo bedenji obredi izpopolnjeni s 70 katehumeni, ki bodo prejeli sveti krst... Boštanjski dar, ki ste ga vi posredovali (misli g. inšpektorialnega ekonomista) je zelo razveselil predstojnika, ker je bil ravno v veliki stiski... To je bil res velik dar, ki ga nisem pričakoval!“

Za zdaj naj bo dovolj o naših misijonarjih. Ko vso slovensko salezijansko družino prosim za molitev in žrtev za misijone, priporočam vsem tudi svojo delegatsko službo, da bo Bogu v čast in misijonarjem v korist.

Zupan Ivan

V Salezijanskem vestniku se je v letih pred zadnjo vojno pogosto in z veseljem oglašal iz daljnih misijonov na Kitajskem naš salezijanski duhovnik g. Jožef Kerec. Njegova poročila so bila vedno zanimiva, da jih je vsak z veseljem prebiral. Mnogi se bodo tega misijonarja spomnili celo iz časov, ko je leta 1932 bil na obisku v domovini in imel misijonska predavanja in konference po raznih krajih. Posebno pozornost je poleg živahne besede vzbujala tudi njegova dolga brada.

Sedaj preživlja svoj zasluženi pokoj v župnijskem domu v Veržeju. Meseca maja bo slavil svoj zlatomašni jubilej. Najprej 6. maja v rojstni župniji v Pečarovcih, potlej na praznik Marije Pomočnice; 27. maja pa v svoji sedanji župniji v Veržeju.

Prav je, da se ob tej priložnosti naš Vestnik in prijatelji don Boskovega dela pri nas spomnimo našega zaslužnega misijonarja. Zato se je pri njem oglasil zastopnik našega lista in takole poroča.

Stopil sem v župnijski dom v Veržeju. Ko sem moral precej krepko in ponovno potrkatati na njegova vrata, se je končno oglasil. Vstopim v preprosto, a svetlo in snažno sobo. Na stolu sedi zlatomašnik, v rokah drži rožni venec, ki je njegov stalni spremljevalec. „Dober dan, monsignore!“ ga pozdravim. Domačini in sobratje ga poznajo pod tem imenom, ki ga je ohranil še iz časov, ko je bil apostolski administrator v Chaotungu na Kitajskem. Ljudje pristavljajo še „gospod“ k monsignorju, otroci pa ga kličejo kar „naš mali gospod“, da ga razlikujejo od župnika, ki je bolj visoke postave. „Kako je kaj z vami, monsignore? Se lepo pripravljate na zlato mašo?“ — „Tako je, kakor Bog hoče. Bog ve, če bom dočakal ta dan?“ mi prijazno odvrne.

„Bi mi hoteli povedati kaj za naš Vestnik iz svojega razgibanega in delavnega življenja?“ — „Mnogih stvari se že ne spominjam več in so izginile nekam v pozabo.“ — „Vsekakor ste starosta naših salezijanskih in menda tudi slovenskih misijonarjev!“ — „To tudi čutim.“

„Naše bralce bi zanimalo, koliko let ste delali v misijonih?“ — „Nekako trideset jih bo, če vštajem čas, ko sem prišel na Kitajsko in se pripravljaj na misijonsko delo.“ — „Kako in zakaj ste se odločili za misijone?“ — „Pota našega življenja vodi in uravnava Bog. Mene je že od mladih nog vleklo v širni svet. To je bila najbrž podlaga mojega

Zlatomašnik misijonar

misijonskega poklica, ki jo je Bog položil v mojo naravo. Še danes rad potujem, čeprav me telesno utruji, duhovno me pa razvedri. Toda za misijone sem se odločil iz višjih namenov: hotel sem dati vse svoje moči za širjenje Kristusove blagovesti.“ — „Zakaj ste se odločili ravno za misijone na Kitajskem, kjer je bilo menda največ težav in nevarnosti?“ — „Ko sem bil v Centralnem salezijanskem bogoslovju v Foglizzu v Italiji, so nas naši predstojniki, zlasti pa svetniški don Rinaldi pogosto navduševali za misijone. Prav tako tudi misijonarji, ki so prihajali na obisk. Jaz sem se najprej odločil za misijone na Ognjeni zemlji v Južni Ameriki. Ko pa sem bil v tretjem letniku bogoslovja, je prišel k nam don Vincenzo Bernardini iz Kitajske, ki me je s svojo močno osebnostjo in prepričevalnostjo osvojil zase. Predstojniki so mi radi ugodili in tako sem leta 1921 odpotoval skupaj s petimi sobrati na Kitajsko. Ustavili smo se v Macao, ki je pod portugalsko politično oblastjo, toda mesto je povsem kitajsko. Tu sem nadaljeval bogoslovje in se obenem pripravljaj na misijonsko delo. Tu sem bil tudi posvečen v duhovnika 26. maja 1923. Po treh letih priprave, učenja kitajščine, sem bil poslan na svojo prvo misijonsko delo v pokrajino Heungshan, ki je med Macaom in Kaŕntonom, in sicer v mesto Taomun, dobrih 100 km od Macao.“ — „Kakšno je bilo vaše delo?“ — „Najprej je bilo treba skrbeti za kristjane, raztresene po vaseh in naseljih. Še težje je bilo širiti evangelij. To je bilo največ v osebnih razgovorih, ki

JOŽEF KEREC

so se pogosto vlekli skozi ves dan in še pozno v noč, v brezkončnost, bi rekel. Kitajec rad modruje in se mu nikamor ne mudi. Razen tega sem imel na skrbi vzdrževanje šol in druge misijonske dejavnosti." — „Odkod ste dobivali sredstva?" — „To je največja skrb in breme vsakega misijonarja. Sredstev je vedno premalo. Zato sem prosil in iskal povsod, tudi v domovini. Tu sem našel mnogo požrtvovalnih duš in src, ki so me reševale iz gmotnih težav in skrbi."

„Ste dolgo ostali na tem mestu?" — „Nekako tri leta. Potem so ta misijon prevzeli portugalski jezuiti. Mene so predstojniki poslali v Hongkong in mi izročili skrb za novo ustanovljeno župnijo sv. Antona. Vsak začetek je težak in tukaj je bil še prav posebno. Ni bilo še organizirane verske skupnosti, ne primerne prostora, ne cerkve. Ko sem uredil župnijo, je bilo treba misliti na novo cerkev. Hongkong je milijonsko moderno mesto, zato cerkev ni mogla biti kakšna šupa. Začel sem delati načrte za gradnjo. Sredstev pa ni bilo. Zato sem šel leta 1932 v domovino, da svoje rojake navdušim za misijone in da zberem sredstva za novo cerkev." — „Vam je uspelo?" — „Je, hvala Bogu. Imel sem misijonska predavanja po vseh večjih krajih Slovenije. Zbral sem precej sredstev in pridobil tudi nekaj sodelavcev za misijonsko delo na Kitajskem. Tako je prišel k meni g. Andrej Majcen in še sedem sester Frančiškank Brezmadežne." — „Ko ste se vrnili v Hongkong, so vas bili zelo veseli?" — „Vsekakor. Vendar pa so mi bili tam dnevi že šteti." — „Kako to?" — „Še bolj so me potrebovali v glavnem mestu pokrajine Junan." — „Kje je to?" — „Na jugu Kitajske, na meji z Vietnamom." — „Potem vi dobro poznate te kraje, o katerih smo toliko slišali v zadnjih letih." — „Večkrat sem potoval v Hanoi in Hajfong po razne potreščine za naše misijone in šole." — „No, in kakšno delo vas je čakalo v Junanu?" — „V mestu Junanf smo imeli zavod z obrtnimi šolami. Moral sem prevzeti vodstvo in organizirati življenje in delo v tej ustanovi. Na srečo je prišel kmalu za menoj g. Majcen in pod njegovim spretnim vodstvom in s pomočjo dobrotnikov iz Belgije, ki so opremili našo obrtno šolo z vsem potrebnim, je življenje lepo in uspešno steklo." — „Ste se ukvarjali tudi kaj z misijonskim delom?" — „Vse delo duhovnika v misijonskih krajih je v to usmerjeno. V naših šolah so bili učenci in vajenci pretežno pogani. Pri njih je bilo naše prvo misijonsko delo. Po njih se je naš vpliv raztezal tudi na njihove družine in okolico." — „So vaši učenci v obrtnih šolah postali tudi kristjani?" — „Vsi ne. Vsako leto pa smo jih nekaj pripravili na krst in sprejeli v Cerkev. Splošno so potem ostali zvesti tudi v nadaljnjem življenju."

„Ste dolgo vodili zavod in šole v Junanfuju?" — „Na zemlji nimamo stalnega bivališča, pravi še

sveto pismo. Tudi jaz sem to okušal v svojem misijonskem delu in življenju. Šole v Junanfuju je že lahko prevzel g. Majcen in tako sem šel spet naprej, kakor pravijo Srbi: „Jovo na novo.“ — „Kaj je bilo to?“ — „Delo v novo ustanovljeni misijonski pokrajini in mestu Chaotungu. Pokrajina Junan z glavnim mestom Junanfu je velika kakor dve Jugoslaviji in zraven še izredno težavna za misijonsko delo zaradi visokega gorovja, slabih prometnih zvez in napol divjega prebivalstva. Zato so jo razdelili na tri cerkvene pokrajine, vikariate. Eden teh je imel svoje središče v Chaotungu, kamor so me poslali predstojniki na pomoč kitajskemu škofu Čengu. To je bilo leta 1938. Tam sem našel že naše slovenske sestre in misijonarke. Z božjo pomočjo sem se lotil dela. Treba je bilo zgraditi semenišče in poskrbeti za potrebno osebje, da bi vzgojili domače duhovnike. Samo ti morejo uspešno delovati v takih razmerah, kakršne so bile posebno v teh krajih. Potlej je prišla na vrsto bolnišnica. Imela je prostora za približno 100 postelj in je bila vedno premajhna. Posrečilo se mi je dobiti še enega slovenskega sodelavca. To je bil zdravnik dr. Janez Janež. On se je izvrstno vživel v tamkajšnje delo in razmere. Bil je odličen kirurg in je zato užival velik ugled. Ob novih stavbah je bilo treba zgraditi tudi primerno cerkvico, pa še restavrirati cerkev ob postaji, ki se je že podirala.“ — „Slišal sem, da ste se zavzeli tudi za gobavce.“ — „To je bila ena največjih potreb. Pri tem mi je pomagala državna oblast. Tako se mi je posrečilo urediti naselbino za te reveže. Naprosil sem vodstvo reda kamilijancev v Italiji, da so oni prevzeli vodstvo te naselbine, vzdrževanje pa je še vedno slonelo na mojih ramah. Razen tega pa sem imel nalogo usmerjati in voditi misijonsko delo v vsem chaotunškem vikariatu. Manjkalo je sposobnih in podjetnih sodelavcev po misijonskih postajah. Bili so osamljeni, večkrat tudi malodušni. Prehoditi sem moral stotine kilometrov, da sem prišel od enega do drugega, se z njimi porazgovoril, jih bodril in jim pomagal. Prav tako je bilo tudi z našimi kristjani. Po krstu ostane pri njih še vedno mnogo človeških slabosti in razvad iz prejšnjega življenja. Človek napreduje v dobrem le polagoma. Biti bi moral v stalnih stikih z našimi ljudmi, pa so bile vmes ogromne razdalje. Potovati sem moral po poljskih kolovozih na konju ali vozu z bivolsko

vprego. Vse to vzame ogromno časa. Poleg tega je bilo v tistih krajih kot v večini podeželja na Kitajskem pravo brezvladje. Uveljavljala se je sila močnejšega, ni bilo reda in varnosti. Na potnike so prežale roparske tolpe. Večkrat so mi nastavili nož na grlo ali revolver na prsi. Rešil sem samo golo življenje, vse drugo so mi pobrali. Bog me je večkrat rešil na prav čudovit način.“

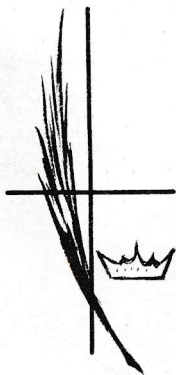
„Dobro, da ste ohranili pri vsem tem še tako zdrave živce.“ — „Veste, to je božja pomoč. Na mojih nevarnih potih me je vedno spremljala misel, da izvršujem svojo dolžnost in da me spremlja varstvo Marije Pomočnice, Razen tega pa se človek nevarnosti tudi nekako navadi, podobno kakor vojak na fronti.“ — „Koliko časa ste opravljali to težko in odgovorno službo v Čaotungu?“ — „Vsega trinajst let. Potem je prišla revolucija in nastale so povsem nove razmere. Vsi tujci so morali zapustiti Kitajsko. Najprej so nas vse internirali. Moje sodelavce so po šestih mesecih izgnali prek meje v Hongkong, mene pa so postavili po dveh letih zapora pred ljudsko sodišče. Za vse, kar sem storil za Kitajce, so me nagradili s tem, da so me brez vsega pognali prek meje. Tako sem 1. maja 1952 prišel v Hongkong. Od tam so me predstojniki poslali v Francijo, da si opomorem in popravim zrahljano zdravje. Potem sem se leta 1960 za stalno vrnil v domovino. Tu sem se rodil, tu bom tudi počival.“

„Če gledate nazaj v svoje razgibano misijonsko delo in življenje, kakšne misli vas navdajajo?“ — „Vse je že nekje daleč in zelo kratko. Mnogo je bilo trpljenja, naporov in nevarnosti, pa tudi veselja in zadovoljstva, uspehov, pa tudi razočaranj. Upam, da naše delo ni bilo prazno, temveč bo prej ali slej rodilo svoj sad. Mene osebno tolaži in spremlja predvsem ta misel, da nas pravo plačilo čaka šele pri Bogu.“

„Sedaj ob koncu najinega razgovora mi še povejte, kaj naj v vašem imenu sporočim vašim misijonskim znancem in prijateljem?“ — „Prvo, da jih vse lepo pozdravljam in sem jim hvaležen za razumevanje in za njihovo pomoč. Zato vsak dan molim zanje po eno skrivnost rožnega venca. Potem jim priporočam, naj tudi še naprej ohranijo vneto za misijone in jim pomagajo z molitvijo in gmotnimi sredstvi. Moja glavna želja pa je, da se vsi najdemo v nebesih.“

Poslovil sem se od zlatomašnika z mislijo, da lepše in boljše želje ob njegovem zlatem jubileju ne more imeti. Želimo mu, da bi še mnogo rožnih vencev zmolil za svojo Kitajsko, za misijone in prijatelje, ter dočakal še biserno mašo.

J. P.

ZBOGOM, FRANC SKUHALA

Dne 25. februarja je umrl na Rakovniku v Ljubljani salezijanski duhovnik in niški župnik ter dolgoletni misijonar med katoličani v diaspori

FRANC SKUHALA

Rajni je bil rojen 1. septembra 1904 v Iljaševcih iz župnije Križevci pri Ljutomeru. Z don Boskom se je srečal v salezijanski gimnaziji v Veržeju, kjer je opravil štiri nižje gimnazije in potem vstopil v noviciat, ki je bil tedaj za vso slovansko Avstro-Ogrsko v Kleči Dolni pri Krakovu na Poljskem. Prve zaobljube je naredil 29. septembra 1922, višjo gimnazijo je nadaljeval in dokončal na Radni pri Selnici. V Ljubljani na Rakovniku je na salezijanski višji teološki šoli naredil bogoslovne študije ter bil 3. julija 1932 posvečen v duhovnik.

Njegovo delo za duše se je pričelo takoj nato na Rakovniku z mladino, ki se ji je posvetil z vsem ognjem. To delo je po treh letih nadaljeval v Omladinskem domu na Knežiji v Zagrebu. Leta 1938 je bil prvič med katoličani v diaspori. V Uroševcu je ustanovil mladinski dom in bil obenem spovednik v malem škofijskem semenišču vse do vojne, leta 1941. Tedaj ga je pokorščina poslala v Podsused blizu Zagreba. Tam je zgradil župnijski dom in postal prvi župnik novoustanovljene župnije Sv. Janeza Boska. Njegovo delo v Podsusedu je bilo zelo globoko duhovno in učinkovito ter za mnoge vernike še danes nepozabno. Leta 1955 je bil poslan v Janjevo, kjer je obnovil cerkev in z dveletnim delom med temi globoko vernimi katoličani zapustil neizbrisen vtis. Zaradi posebnih prilik je moral zapustiti Janjevo in se je za leto dni prišel odpočit v Ljubljano na Rakovnik. Potem je prevzel duhovno vodstvo

malega semenišča v Zadru, kjer so bili tedaj tudi salezijanski kleriki. Leto dni nato je prevzel duhovno vodstvo tudi v velikem semenišču. Od leta 1961 do 1965 je stanoval v Arbanasih in od tam prihajal v malo semenišče kot spiritual. Potem je bil leto dni spovednik v aspirantatu na Reki pri Mariji Pomočnici. In spet ga je pokorščina poslala v diasporo, najprej v Prištino, kjer je deloval od 1966 do 1971, nato pa v Niš še leto dni in pol, dokler ga ni zavrtna bolezen raka iztrgala delu za duše.

Rajni je bil izredno blagočuteč duhovnik, poln požrtvovalnosti za blagor duš in zvest do kraja svojim dolžnostim. V poslovnih besedah na grobu v Ljubljani je msgr. Mini iz Prizrena lepo povedal, da je bil g. Skuhala za Albance Albanec, za Hrvate Hrvat, zanj ni bilo razlikovanja ljudi po veri, narodnosti ali jeziku. V vsakem je videl najprej človeka, ki mu je treba pomagati, ker je vsak človek, kakor on sam, odrešen z isto Odrešenikovo krvjo.

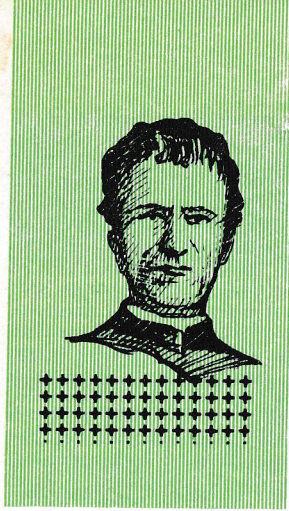
Ceprav si je srčno želel delovati v Sloveniji, je dejansko delal z nič manjšo gorečnostjo 25 let na Hrvaškem in 12 let v diaspori, v ožji domovini pa samo 4 leta. Želje svojega srca je znal podvreči redovniški pokorščini. Polagal jih je na oltar svojega redovniškega darovanja Bogu in salezijanski družbi. Njegov rojak, kanonik dr. Osterc iz Maribora je na grobu pomenljivo izjavil: „Malokdaj sva se srečala v življenju, a kadar sva se, sem se vedno poslovil od njega boljši. V svojih razgovorih je imel samo duhovne zadeve. Naj se zahvalim v imenu tistih nekdanjih mariborskih semeniščnikov, sedaj že duhovnikov, ki so imeli v g. Skuhalu, ko so bili z njim v Zadru, ne samo duhovnega svetovalca in vodnika, ampak tudi čuteče srce za vsako drugo njihovo težavo. To so mi pripovedovali, ko so prihajali iz Zadra na počitnice domov“.

„Ljubezen je revolucionarna sila.“ Ta misel, ki jo je pokojni g. Skuhala izrazil in sestanku pravoslavnih duhovnikov v Aleksincu, se je v njegovem življenju neštokrat uresničila. Njegova ljubezen je osvajala mlade semeniščnike, a je osvajala tudi pravoslavne brate in tudi muslimane. Povsod je imel prijatelje. Nič čudnega, če je bil med prvimi izrazi sožalja telegram predsednika Verske komisije iz Niša, Vlada Stamenkovića.

Občudujemo njegovo pastoralno zavzetost in še posebej njegovo neumorno hojo za izgubljenimi ovcami po širni diaspori. – Ob vsem delu je pozabil nase, na svoje zdravje. Šele 10. septembra 1972 ob 50. letnici redovniškega življenja, ki ga je obhajal s svojimi tovariši na Rakovniku, se je zresnil. Začel je iskati zdravniško pomoč, a je že zaslužil, da je prepozno. Končno mu je ostalo še eno upanje: zdravniki v ožji domovini. Žal, ni bilo več pomoči. Dotrpel je na Rakovniku pri Mariji Pomočnici.

Ohranili bomo dobrega duhovnika v lepem spominu!

stk

Črtice iz don Boskovega življenja

Ali ga poznate?

11. Kako je znal naš oče tudi v malih stvareh pokazati, kako ljubi božjo Mater.

Mladi študent Janez Francesia je bil eden izmed najbolj utemeljenih upov, ki jih je don Bosko gojil, da bi prispevali s svojo znanostjo njegovi vzgojni ustanovi. Bil je dobrega in čistega srca ter zelo brihtne glave in z vsem srcem vdan našemu očetu, tako da se je le nerad ločil od njega. Ko je bil že nekaj mesecev v Oratoriju, se je Francesia odločil, da bo ostal pri don Bosku.

Ker je bil Francesia zelo dober latinist, je občutke svojih prvih zaobljub zapisal v klasični latinščini in jih kot prošnjo za sprejem k zaobljubam izročil don Bosku. Don Bosko je seveda prošnjo uslišal.

Po nekaj mesecih je don Bosko zalotil mladega pisatelja, kako je prebiral svoj spis, v katerem je obljubil živeti v zgleđni čistosti, resničnem uboštvu in popolni pokorščini don Bosku. Francesiju, ki ga je bilo pred don Boskom sram, kakor otroka, ki ga zalotijo, ko se gleda v ogledalu, je bilo zelo nerodno. Prav iz tega nerodnega položaja se je razvil zelo zanimiv pogovor.

– Veš, Francesia, ta tvoj spis me je zelo razveselil.

– Oprostite, don Bosko. Priznati moram, da je v vsej zadevi tudi malo ošabnosti.

– Nisi zadovoljen, da si se vsega predal Bogu?

– Seveda sem zadovoljen, srečen sem. Toda slišal sem prišepetavati hudobnega duha: „Ej, Francesia, kako lepo znaš pisati“.

– Nič ne maraj! – je dejal don Bosko, vzel v roke spis in ga preletel z očmi. Ko je prišel do datuma, je vzkliknil:

– Sem si mislil, da ne bo vse v redu. Res ne moreš biti popolnoma zadovoljen. Dan, ko si pisal prošnjo, je bil gotovo posvečen Mariji. Vendar iz tvojih besed tega ni mogoče razbrati.

Francesia je takoj prebral spis, da bi ugotovil, kje bi bila napaka. Datum je bil napisan z besedami: „Petega dne oktobrskih kalend“. Razumel je. Napisati bi moral „Četrtega dne oktobrskih Kalend“. To je 7. oktobra, praznik Rožnovenske Matere božje. Nato je rekel don Bosku:

– Prav imate. Boljše bi bilo z datumom dneva, ko slavimo praznik božje Matere.

Med smehom in šalo je don Bosko ujel dva vrabčka. Najprej je vlijl vrč hladne vode na mladeničevo ničemurnost. Potlej pa je hotel poudariti svoje geslo: „Zapomnite si, dragi sinovi, da se v Oratoriju nikdar ne sme nič narediti brez Marije!“.

Fr. De la Hoz – V. Dermota

DNEVI SREČANJA OB DUHOVNIH VAJAH

ŽELIMLJE ZA FANTE OSEMLETKE

8. razred: 4.–7. julij (II. skupina)

7. razred: 17.–21. julij

6. razred: 22.–25. julij

5. razred: 22.–25. julij

BLED ZA MLADENKE OD 14. LETANAPREJ

Od 30. junija do 4. julija bo noviciat Hčera Marije Pomočnice na Bledu poskrbel za duhovne vaje mladenk od 14. leta dalje. V božji luči naj bi spoznale svojo življenjsko pot in se odločile za svoj poklic. – Ker je prostora malo, prosilk pa veliko, vodstvo prosi zainteresirane, da se čimpreje prijavijo na naslednji naslov: ŠKERBEC FRANČIŠKA, PARTIZANSKA 6/A – 64260 BLED.

NAŠI NOVOMAŠNIKI

bodo posvečeni v ljubljanski stolnici 29. junija na praznik apostolov Petra in Pavla.

Svoje NOVE MAŠE bodo imeli:

BEDENČIČ Anton NA KODELJEVEM V LJUBLJANI 8. julija ob 9. uri

HOČEVAR Stanislav V ŠKOCJANU PRI NOVEM MESTU 1. julija ob 10. uri

KRAMER Jože pri SV. PETRU POD SVETIMI GORAMI 15. julija ob 10. uri